

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 26.07.2001
KOM(2001) 447 endelig

2001/0182(CNS)

Forslag til

RÅDETS FORORDNING

om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. KRITERIER OG PROCEDURER TIL AFGØRELSE AF, HVILKEN MEDLEMSSTAT DER ER ANSVARLIG FOR BEHANDLINGEN AF EN ASYLANSØGNING, DER ER INDGIVET AF EN TREDJELANDSSTATSBORGER I EN AF MEDLEMSSTATERNE

Ifølge formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råd i Tammerfors i oktober 1999 bør et fælles europæisk asylsystem på kort sigt indebære en klar og brugbar fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, fælles standarder for en retfærdig og effektiv asylprocedure, fælles minimumsvilkår for modtagelse af asylansøgere og indbyrdes tilnærmelse af bestemmelserne om anerkendelse af flygtningestatus og om indholdet af denne status. Det bør også suppleres med foranstaltninger vedrørende subsidiære former for beskyttelse, som giver enhver person, der har behov for en sådan beskyttelse, en passende status. Med henblik på at nå dette mål har Kommissionen fremsat et forslag til Rådets direktiv om midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af fordrevne personer (KOM(2000) 303 endelig af 24.5.2000), et forslag til Rådets direktiv om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus (KOM(2000) 578 endelig af 20.9.2000) og et forslag til Rådets direktiv om minimumsstandarder for modtagelse af asylansøgere i medlemsstaterne (KOM(2001) 181 endelig af 3.4.2001).

Med dette forslag til forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, fortsætter Kommissionen opbygningen af et fælles europæisk asylsystem i overensstemmelse med den tidsplan, der er fastlagt i resultattavlen vedrørende fremskridt hen imod oprettelsen af et område med "frihed, sikkerhed og retfærdighed" i EU, som blev forelagt for Rådet den 27. marts 2000.

Forud for udarbejdelsen af dette forslag til forordning har der været en omfattende debat:

- For det første blev der indledt drøftelser på grundlag af Kommissionens arbejdsdokument "Evaluering af Dublin-konventionen: Udvikling af Fællesskabets lovgivning om, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater" (SEK(2000) 522 endelig af 21.3.2000). I dette dokument analyseres visse af problemerne med anvendelsen af konventionen, og dens konkrete resultater sammenlignes med de mål, der er opstillet i præamblen, og med andre potentielle mål for et system til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, og der skitseres en række mulige løsninger, der kan træde i stedet for konventionen; dokumentet er blevet drøftet af de forskellige instanser i Rådet og har affødt skriftlige bidrag fra forskellige interesserede organisationer, herunder UNHCR, ILPA/MPG, Amnesty International, Commission des Eglises pour les migrants en Europe og ECRE.
- For det andet foretog Kommissionen i efteråret 2000, som den havde lovet på anmodning af Rådet, en evaluering af gennemførelsen af konventionen. Ud fra en analyse af medlemsstaternes svar på et detaljeret spørgeskema, der var udarbejdet til formålet, og drøftelserne med eksperterne fra de tjenester, der i det daglige står

for anvendelsen af konventionen i medlemsstaterne, har det været muligt at finde frem til de praktiske og juridiske problemer med gennemførelsen af konventionens bestemmelser og danne sig et præcist statistisk overblik over situationen. Kommissionens konstateringer i denne forbindelse fremlægges i Kommissionens arbejdsdokument "Evaluering af Dublin-konventionen" (SEK(2001) 756 endelig af 13.6.2001).

2. FORSLAGETS FORMÅL OG ANVENDELSESOMRÅDE

2.1. Formål

Med dette forslag ønsker Kommissionen ikke blot at gennemføre EF-traktatens artikel 63, stk. 1, nr. 1), litra a), men også at opfylde det ønske, som Det Europæiske Råd fremsatte på sit ekstraordinære møde i Tammerfors, om, at kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, skal hvile på en "klar og brugbar" metode, der indgår i en "retfærdig og effektiv" asylprocedure.

Til det formål sigter forslaget til forordning mod at:

- sikre asylansøgerne en effektiv adgang til procedurerne til fastlæggelse af flygtningestatus, idet der sikres den nødvendige sammenhæng med disse procedurer som defineret i forslaget til direktiv om minimumsstandarder for sådanne procedurer, samtidig med at der fastsættes regler, der gør det muligt at drage konsekvenser af en overskridelse af fristerne
- forhindre det misbrug af asylprocedurerne, som opstår, når samme person samtidig eller på forskellige tidspunkter indgiver asylansøgninger i flere forskellige medlemsstater med det ene formål at forlænge sit ophold i EU
- rette op på manglerne og uklarhederne i Dublin-konventionen
- tilpasse bestemmelserne til den nye situation, der følger af fremskridtene hen imod etablering af et område uden indre grænser, bl.a. ved at drage konsekvenserne af ikrafttrædelsen af Rådets forordning (EF) nr. 539/2001 af 15. marts 2001 om fastlæggelse af listen over de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af de ydre grænser, og listen over de tredjelande, hvis statsborgere er fritaget for dette krav
- gøre det muligt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, så hurtigt som muligt, både ved at fastsætte rimelige frister for de forskellige faser i proceduren og ved at præcisere, hvilken standard beviserne skal have for at fastslå, at en medlemsstat er ansvarlig
- gøre bestemmelserne mere effektive ved at give medlemsstaterne en mere realistisk frist til at gennemføre afgørelserne om overførsel af asylansøgere og ved at skabe passende rammer for de særlige regler for gennemførelsen, som skal fastsættes i aftaler mellem de medlemsstater, der i fællesskab skal behandle en stor mængde sager, hvor det skal afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

2.2. Anvendelsesområde

I ovennævnte arbejdsdokument, "Evaluering af Dublin-konventionen", gennemgås flere forskellige muligheder, som kan træde i stedet for Dublin-konventionen. Ifølge dokumentets konklusioner er der ikke mange brugbare alternativer til det nuværende system.

Den mest troværdige alternative løsning, som går ud på udelukkende at lade ansvaret afhænge af, hvor ansøgningen er indgivet, ville utvivlsomt gøre det muligt at indføre et klart og brugbart system, der opfyldte en række mål, nemlig at garantere hurtighed og sikkerhed, undgå "refugees in orbit" (dvs. flygtninge, hvis ansøgning ikke behandles af nogen af medlemsstaterne), løse problemet med flere asylansøgninger fra samme person og bevare familiens enhed. Men som Kommissionen påpegede, ville denne løsning kræve en harmonisering på andre områder, såsom asylprocedurerne, modtagelsesbetingelserne, fortolkningen af definitionen af begrebet "flygtning" og subsidiær beskyttelse, for at reducere betydningen af de faktorer, der tilskynder asylansøgere til at vælge mellem medlemsstaterne, når de indgiver deres ansøgning.

I denne fase af opbygningen af et fælles europæisk asylsystem er der forskelle i medlemsstaternes procedurer for tildeling af flygtningestatus og deres modtagelsesforhold for asylansøgere og tilrettelæggelse af de supplerende former for beskyttelse, og dette kan have betydning for, hvor strømmene af asylansøgere går hen. Disse forskelle vil stadig være der, når de direktiver, som Kommissionen har fremsat forslag om på disse områder, er trådt i kraft, selv om de vil være mindre udtalte.

Det ville derfor ikke være realistisk at overveje bestemmelser om afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der afviger grundlæggende fra Dublin-konventionen. Som Kommissionen anførte i sin meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet "På vej mod en fælles asylprocedure og en ensartet status, som gælder i hele EU, for dem, der indrømmes asyl" (KOM(2000) 755 endelig af 22.11.2000), kan man formodentlig først overveje et system, der er baseret på andre principper, når der er indført en fælles procedure og en ensartet status, dvs. i en senere fase.

Dette forslag til forordning hviler derfor på de samme principper som Dublin-konventionen og dækker det samme anvendelsesområde. Det betyder, at:

- det generelle princip er, at ansvaret for behandlingen af en asylansøgning påhviler den medlemsstat, der har spillet den største rolle ved asylansøgerens indrejse eller ophold på medlemsstaternes områder, med en række undtagelser, der skal beskytte familiegruppernes enhed
- bestemmelserne om afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kun finder anvendelse på de personer, der søger om anerkendelse af flygtningestatus som omhandlet i Genève-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som alle medlemsstaterne er part i, og ikke dækker de forskellige former for subsidiær beskyttelse, som endnu ikke er harmoniseret.

For at tage hensyn til de indhøstede erfaringer indeholder forslaget til forordning dog en række fornyelser:

- nye bestemmelser, som lægger hovedvægten på det ansvar, som hver enkelt medlemsstat påtager sig over for alle sine partnere i EU ved ikke at gribe ind over for tredjelandstatsborgere, der opholder sig ulovligt på dens område
- meget kortere procedurefrister, som stemmer overens med de frister, der er foreslået for procedurerne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, med henblik på at nå målet om en hurtig behandling af asylansøgningerne
- længere frister for gennemførelsen af overførslerne til den ansvarlige stat for at tage hensyn til de praktiske problemer med gennemførelsen af sådanne overførsler
- nye bestemmelser, der sigter mod at bevare enheden af asylansøgnernes familie i det omfang, det er foreneligt med de andre målsætninger for asyl- og indvandringspolitikken, dvs. både med målet om den hurtigst mulige behandling af asylansøgningerne som led i en retfærdig og effektiv procedure og ønsket om at sikre, at disse bestemmelser ikke kan misbruges til at omgå de regler om familiesammenføring, som Kommissionen fremlagde i sit forslag til Rådets direktiv om familiesammenføring (KOM(1999) 638 endelig – 1999/0258 (CNS)), som der på nuværende tidspunkt forhandles om.

I dette forslag til forordning, som skal afløse Dublin-konventionen, fastsættes der frem for alt en række forpligtelser, som medlemsstaterne har over for hinanden, og som skal gælde for alle på de samme betingelser; forslaget indeholder kun bestemmelser om medlemsstaternes forpligtelser over for de asylansøgere, hvis ansøgning er genstand for en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for så vidt som disse bestemmelser har indflydelse på, hvordan proceduren mellem medlemsstaterne forløber, eller er nødvendige for at sikre overensstemmelse med forslaget til direktiv om procedurer for tildeling og fratagelse af flygtningestatus.

3. GENERELT OVERBLIK OVER BESTEMMELSERNE

3.1. Ansvarskriterier

Dette forslag til forordning hviler på de samme principper som Dublin-konventionen, dvs. på idéen om, at hver enkelt medlemsstat i et område, hvor den frie bevægelighed for personer er sikret i overensstemmelse med traktatens bestemmelser, er ansvarlig over for alle de andre for sine handlinger med hensyn til tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold og må påtage sig konsekvenserne heraf i en ånd af solidaritet og loyalt samarbejde.

De vigtigste kriterier for tildeling af ansvaret og deres indbyrdes rækkefølge afspejler denne generelle fremgangsmåde, idet ansvaret påhviler den medlemsstat, der har spillet den største rolle med hensyn til asylansøgerens indrejse eller ophold på medlemsstaternes områder, enten ved at tildele ham et visum eller en opholdstilladelse eller ved ikke at have ført tilstrækkelig kontrol ved sine grænser, eller ved at lade ham indrejse uden visum.

Der er dog tilføjet en række nye kriterier:

Den første gruppe af kriterier sigter mod at beskytte familiens enhed. Dublin-konventionen indeholder allerede bestemmelser om, at ansvaret pålægges den stat,

hvor et medlem af asylansøgerens familie opholder sig som flygtning, uanset om der findes et andet ansvarskriterium.

- Med forslaget tilføjes der et kriterium, som skal sikre, at en uledsaget mindreårig under alle omstændigheder familiesammenføres midlertidigt i præasylfasen med et voksent medlem af sin familie, som allerede befinder sig i en medlemsstat, og som kan tage ansvaret for ham.
- Det fastsættes også i forslaget, at ansvaret for behandlingen af asylansøgningen pålægges den medlemsstat, der under en normalprocedure (som omhandlet i direktivet om minimumsstandarder for procedurer for tildeling af flygtningestatus) behandler ansøgningen fra et medlem af hans familie, som er ankommet før den pågældende, og hvis ansøgning der endnu ikke er truffet afgørelse om i første instans.
- For at undgå, at en bogstavelig anvendelse af ansvarskriterierne medfører, at medlemmer af en familiegruppe, der har indgivet en ansøgning i samme medlemsstat, adskilles, indføres der en bestemmelse, som fastsætter regler for fravigelse af den normale anvendelse af kriterierne for at bevare gruppens enhed i én medlemsstat.

Den anden gruppe af kriterier sigter mod at drage konsekvenserne af, at en medlemsstat ikke effektivt bekæmper ulovlig indvandring. Allerede i Dublin-konventionen hedder det, at den medlemsstat, hvor en asylansøger har opholdt sig ulovligt i mindst seks måneder forud for indgivelsen af sin asylansøgning, ikke kan påberåbe sig kriteriet om ulovlig indrejse til at anmode den medlemsstat, via hvilken ansøgeren er kommet ind i EU, om at påtage sig ansvaret for behandlingen af ansøgningen. Denne bestemmelse fastslår, at den medlemsstat, der ikke effektivt bekæmper den ulovlige tilstedeværelse af tredjelandstatsborgere på sit område, har et ansvar over for sine partnere svarende til det ansvar, der påhviler den medlemsstat, der ikke har ført tilstrækkelig kontrol ved sine grænser. Med forslaget udvides denne fremgangsmåde til flere forskellige situationer.

I henhold til disse nye kriterier gælder følgende, hvis ansvaret ikke kan fastlægges på grundlag af et af de tidligere nævnte kriterier, der rangerer højere:

- Den medlemsstat, der i mere end to måneder bevidst har tolereret en tredjelandstatsborgers ulovlige tilstedeværelse på sit område (ved ikke at træffe foranstaltninger med henblik på enten udsendelse eller legalisering), skal påtage sig konsekvenserne af det ansvar, den har påtaget sig over for de andre medlemsstater ved at lade denne situation vare ved.
- Den medlemsstat, på hvis område en tredjelandstatsborger har opholdt sig ulovligt i over seks måneder, skal påtage sig konsekvenserne af, at den ikke har bekæmpet den ulovlige indvandring tilstrækkelig effektivt.

3.2. Proceduren for overtagelse og tilbagetagelse

Bestemmelserne om anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse er opstillet på samme måde som i Dublin-konventionen.

De vigtigste forskelle i forhold til konventionen er følgende ændringer:

- En reduktion af fristen for fremsættelse af en anmodning om overtagelse fra seks måneder til 65 arbejdsdage.
- Mulighed for at kræve et hurtigt svar.
- Nye præciseringer vedrørende den standard, beviserne skal have for at fastslå, at en medlemsstat er ansvarlig.
- En forlængelse af fristen for gennemførelsen af overførslen til seks måneder; en overskridelse af fristen betyder, at ansvaret tilbageføres til den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet.
- Bortfald af den ansvarlige medlemsstats ansvar, når asylansøgeren har opholdt sig i mindst seks måneder i den medlemsstat, hvor han befinder sig uden at have fået tilladelse til det.
- Pligt til at meddele asylansøgeren en begrundet afgørelse, der kan påklages, men muligheden for at tillægge klagen opsættende virkning afskaffes, da en overførsel til en anden medlemsstat ikke kan volde alvorlig og vanskeligt oprettelig skade. Denne foranstaltning sigter mod at gøre ordningen hurtigere og mere effektiv og undgå, at der indgives klage blot for at trække sagen i langdrag.

3.3. Samarbejde mellem medlemsstaterne

Proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, kan kun fungere, hvis medlemsstaterne indbyrdes etablerer et loyalt samarbejde om at indsamle de nødvendige beviser, behandle anmodningerne inden for de fastsatte frister og tilrettelægge overførslerne bedst muligt.

Den vigtigste foranstaltning vedrørende samarbejdet mellem medlemsstaterne består i udveksling af de oplysninger, der er nødvendige for afgørelsen af, hvilken stat der er ansvarlig, herunder udveksling af personoplysninger under overholdelse af bestemmelserne i direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger. Når udvekslingerne har til formål at indsamle de oplysninger, der er nødvendige for at fastslå en medlemsstats ansvar, skal der fastsættes en svarfrist for den adspurgte medlemsstat, der er forenelig med målet om en hurtig afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig (hvilket Dublin-konventionen ikke gjorde). Der foreslås en frist på én måned.

Medlemsstaterne pålægges at tildele de tjenester, der har ansvaret for anvendelsen af proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, de nødvendige ressourcer.

Endelig får medlemsstaterne tilladelse til indbyrdes at indgå bilaterale administrative aftaler, der skal lette gennemførelsen af bestemmelserne i dette forslag og gøre dem mere effektive. Disse aftaler kan vedrøre udveksling af forbindelsesofficerer, en forenkling af procedurerne, en forkortelse af svarfristerne eller procedurer til rationalisering af overførslerne, der skal begrænse antallet af asylansøgere, der sendes fra én medlemsstat til en anden.

3.4. Overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser

De fleste af disse bestemmelser er standardbestemmelser om ikke-forskelsbehandling, sanktioner og ikrafttræden.

Følgende skal fremhæves:

- En række bestemmelser, som gør det muligt at sikre en glidende overgang mellem Dublin-konventionen og anvendelsen af dette forslag til forordning, herunder en bestemmelse om, at der skal gå et vist tidsrum, fra forordningen træder i kraft, til den rent faktisk finder anvendelse.
- Nedsættelsen af et "forskriftsudvalg", der skal bistå Kommissionen ved udarbejdelsen af gennemførelsesforanstaltningerne til forslaget, herunder reglerne om bevisførelse, gennemførelse af overførslerne og standardformularer, som skal gøre det muligt for medlemsstaterne at udfærdige deres anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse.

Der kan eventuelt indsættes yderligere overgangsbestemmelser i dette kapitel, hvis forordningen skal anvendes før direktivet om asylprocedurer.

4. RETSGRUNDLAG

I EF-traktatens artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra a), hedder det udtrykkeligt, at der skal vedtages kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne.

Traktatens afsnit IV finder ikke anvendelse på Det Forenede Kongerige og Irland, medmindre disse to lande træffer anden beslutning i overensstemmelse med protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaterne. Afsnit IV finder heller ikke anvendelse på Danmark i medfør af protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaterne.

5. SUBSIDIARITET OG PROPORCIONALITET

Subsidiaritet

Dette forslag sigter mod i fællesskabsretten at fastsætte kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, som skaber gensidige rettigheder og pligter medlemsstaterne imellem. Det er indlysende, at sådanne rettigheder og pligter i sagens natur ikke kan opfyldes af medlemsstaterne enkeltvis, og at de på grund af den påtænkte handlings omfang eller virkning kun kan gennemføres på fællesskabsplan.

Proportionalitet

Dette forslag skal træde i stedet for et internationalt offentligretligt instrument, der fastsætter gensidige rettigheder og pligter medlemsstaterne imellem på ens vilkår for alle medlemsstaterne. Det eneste instrument, der gør det muligt at opfylde alle disse betingelser i fællesskabsretten, er en forordning.

Bemærkninger til artiklerne

KAPITEL I: Formål og definitioner

Artikel 1

I artikel 1 beskrives formålet med forordningen, nemlig at fastsætte kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne.

Artikel 2

I artikel 2 defineres de forskellige begreber og udtryk, der anvendes i forordningen.

- a) En "tredjelandstatsborger" er enhver person, der ikke er unionsborger; det betyder, at statsløse også er omfattet af den foreslåede definition.
- b) Udtrykket "Genève-konventionen" henviser til konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967. Alle medlemsstaterne er part i denne konvention og protokollen hertil uden nogen tidsmæssige eller geografiske begrænsninger.
- c) Begrebet "asylansøgning" defineres med henvisning til Genève-konventionens definition af begrebet flygtning. Enhver anmodning om beskyttelse, som en tredjelandstatsborger indgiver ved en medlemsstats grænse eller på en medlemsstats område, anses for at falde ind under Genève-konventionen, medmindre den pågældende eksplicit anmoder om en anden form for beskyttelse, når medlemsstaten har en særskilt procedure til det formål.
- d) Situationen som "asylansøger" defineres med henvisning til den procedure, som fører til en endelig afgørelse om fastsættelse af flygtningestatus.
- e) "Behandling af en asylansøgning" består af alle de procedurer, der er omhandlet i Rådets direktiv .../.../EF om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus, med undtagelse af de indledende undersøgelsesprocedurer, og som sigter mod at afgøre, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen i henhold til bestemmelserne i denne forordning.
- f) "Frafald af asylansøgningen" konstateres i de tilfælde, der er nævnt i [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus], og i forbindelse med anvendelsen af denne forordning, når asylansøgeren opgiver sin ansøgning, der er under behandling, ved at tage til en anden medlemsstat uden at have fået tilladelse til det.
- g) En "flygtning" defineres ved, at den pågældende lovligt opholder sig på en medlemsstats område med status som flygtning.
- h) Begrebet "uledsaget mindreårig" stammer fra definitionen i Rådets resolution af 26. juni 1997 om uledsagede mindreårige, der er tredjelandstatsborgere.

- i) Et "familiemedlem" til asylansøgeren defineres ikke blot som et medlem af en kernefamilie, der allerede var dannet i hjemlandet, men også som en person, som den pågældende har et slægtskabsforhold til, og som boede i samme husstand i hjemlandet, hvis en af de pågældende personer er afhængig af den anden.
- j) Begrebet "opholdstilladelse" omfatter alle tilladelser, der er udstedt af myndighederne i en medlemsstat med henblik på at give en tredjelandstatsborger tilladelse til at opholde sig på dens område, herunder de dokumenter, der udstedes til personer, der nyder midlertidig beskyttelse, og personer, som midlertidigt ikke kan udsendes, fordi der foreligger en hindring for udsendelsen, uden at tredjelandstatsborgeren af den grund får opholdsret, med undtagelse af visa og tilladelser til at opholde sig i landet, der er udstedt under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse eller en asylansøgning.
- k) Definitionen af "visum" er inspireret af definitionen af "visum" i forordning (EF) 539/2001 (visumforordningen). Den er underopdelt i fire definitioner, som afspejler de forskellige former for visa, der anvendes i medlemsstaterne:
 - i) "visum til længerevarende ophold", som udstedes med henblik på et ophold af en varighed på over tre måneder
 - ii) "visum til kortvarigt ophold", som udstedes med henblik på et ophold på højst tre måneder i overensstemmelse med definitionen i visumforordningen
 - iii) "transitvisum", som udstedes med henblik på transit til et tredjeland
 - iv) "lufthavnstranitvisum", som udstedes for at gøre det muligt at opholde sig i en lufthavns internationale transitområde under en mellemlanding i en medlemsstat, men ikke giver ret til indrejse på den pågældende medlemsstats område.

KAPITEL II: Generelle principper

Artikel 3

1. Det hovedprincip, der ligger til grund for fastsættelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, er, at asylansøgningen normalt kun skal behandles af én medlemsstat, som identificeres ud fra objektive kriterier.
2. Den ansvarlige medlemsstat behandler ansøgningen efter de procedurer, den har indført i overensstemmelse med bestemmelserne i [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus].
3. En medlemsstat kan dog selvstændigt ud fra politiske, humanitære eller praktiske overvejelser beslutte at acceptere at behandle en asylansøgning, den får forelagt af en tredjelandstatsborger, selv om den ikke er ansvarlig efter forordningens kriterier. Betingelsen i Dublin-konventionen om, at asylansøgeren skal give sit samtykke, er ikke medtaget i denne forordning, da det er ansøgeren, der tager initiativet til at indgive en asylansøgning til den pågældende medlemsstat; han samtykker således nødvendigvis i, at denne stat behandler hans ansøgning. Den medlemsstat, der træffer en sådan beslutning, bliver dermed den ansvarlige stat i forordningens forstand og påtager sig alle de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar. For at undgå, at

der parallelt gennemføres procedurer for én og samme ansøgning i to medlemsstater, skal den medlemsstat, der benytter sig af denne diskretionære mulighed, underrette de andre berørte medlemsstater.

For at gøre det muligt i praksis at overholde de frister, der er fastsat i [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus], skal asylansøgeren underrettes skriftligt om, hvornår hans ansøgning er accepteret til behandling under proceduren til fastsættelse af flygtningestatus.

Artikel 4

1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, er en indledende undersøgelsesprocedure som omhandlet i [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus]. Den går forud for realitetsbehandlingen af ansøgningen og skal indledes, så snart ansøgningen indgives.
2. En asylansøgning skal betragtes som indgivet, når asylansøgerens hensigt er bekræftet over for en kompetent myndighed ved, at myndigheden enten modtager en formular, som ansøgeren har udfyldt, eller en rapport optaget af en myndighed med beføjelse hertil. Modtagelsen af denne skriftlige bekræftelse udgør udgangspunktet for beregningen af fristerne. Denne bestemmelse er taget fra artikel 18-udvalgets afgørelse 1/97.
3. Da definitionen på og indholdet af subsidiær beskyttelse endnu ikke er harmoniseret, henhører de former for beskyttelse, der findes ud over flygtningestatus som fastlagt i Genève-konventionen, ikke under denne forordnings anvendelsesområde. Men når en asylansøger i de medlemsstater, hvor det er muligt, fordi der findes særskilte procedurer, under proceduren ændrer arten af sin anmodning om beskyttelse, særlig med henblik på at undgå, at man anvender bestemmelserne om afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, bør asylansøgerens valg i princippet ikke hindre, at proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, fortsætter, da ansøgeren oprindelig mente, at han kunne gøre krav på den mest gunstige status, dvs. flygtningestatus, som han også kan søge om i den ansvarlige stat. Denne løsning er på ingen måde til skade for de pågældende, da alle medlemsstaterne har skrevet under på de samme forpligtelser med hensyn til overholdelse af de grundlæggende rettigheder, beskyttelse mod tortur og umenneskelig og nedværdigende straf eller behandling samt overholdelse af "non-refoulement"-princippet. Den gør det muligt at ligestille de medlemsstater, hvor der findes særlige procedurer, der giver adgang til supplerende former for beskyttelse, med de medlemsstater, hvor det, fordi der kun findes én procedure, ikke er op til ansøgeren at afgøre, hvilken form for beskyttelse der skal ydes.
4. Medlemsstaternes lovgivninger er forskellige med hensyn til de formaliteter, der skal opfyldes, for at en mindreårig, der ledsager en voksen, som har ansvaret for ham, selv betragtes som asylansøger. I nogle medlemsstater medfører den voksnes asylansøgning automatisk, at der også ansøges om anerkendelse af flygtningestatus for barnet; i andre medlemsstater skal den voksne indgive en asylansøgning på den mindreåriges vegne; i en tredje gruppe medlemsstater skal den mindreårige fra og med en vis alder selv indgive en særskilt ansøgning. I forordningen fastsættes det princip, at den mindreåriges situation ikke kan adskilles fra situationen for den

voksne, han er afhængig af. Denne regel gør det muligt at undgå, at forskellene i lovgivningen medfører forskellige anvendelser af reglerne om afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, og at bevare familiegruppens enhed, samtidig med at der sker en overførsel til den stat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, selv om den mindreårige formelt ikke er asylansøger ifølge lovgivningen i den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet.

5. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, skal gennemføres af den medlemsstat, på hvis område asylansøgeren befinder sig, også hvis asylansøgeren henvender sig til myndighederne i en anden medlemsstat, f.eks. på en diplomatisk repræsentation eller ved grænsen. Den regel, der fastsættes i dette stykke, gør det muligt at tildele asylansøgningen til den stat, hvis kompetence følger af asylansøgerens tilstedeværelse.
6. Proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, skal gennemføres af den medlemsstat, hvor ansøgningen først er indgivet; det betyder, at denne medlemsstat skal tilbagetage ansøgeren, hvis han er taget til en anden medlemsstat under denne procedure.

Denne forpligtelse ophører dog:

- hvis ansøgeren har forladt medlemsstaternes områder i over tre måneder. Hvis tredjelandstatsborgeren vender tilbage og indgiver en asylansøgning, er der tale om en ny ansøgning
- hvis en anden medlemsstat giver asylansøgeren opholdstilladelse som defineret i artikel 2. I modsætning til Dublin-konventionen præciseres det ikke, at den pågældende opholdstilladelse skal have en varighed på over tre måneder. Ifølge konventionens artikel 5, stk. 1 (der er medtaget som artikel 9, stk. 1, i denne forordning), påhviler ansvaret den medlemsstat, der har udstedt en opholdstilladelse, uden nogen begrænsninger med hensyn til dennes varighed; det er mere konsekvent at anvende det samme princip i alle de tilfælde, hvor en medlemsstat udsteder en opholdstilladelse som defineret i artikel 2.

KAPITEL III: Kriteriernes rækkefølge

Artikel 5

1. Kriterierne anvendes i den anførte rækkefølge.
2. Denne bestemmelse, som er taget uændret fra Dublin-konventionen, angiver det tidsmæssige udgangspunkt for afgørelsen af, hvilken stat der er ansvarlig.

Artikel 6

Kriteriet i artikel 5 er en tilføjelse til kriterierne i Dublin-konventionen. Det sigter mod at undgå, at en mindreårig befinder sig på en medlemsstats område som uledsaget mindreårig, mens et medlem af hans familie, der kan tage ansvaret for ham, befinder sig på en anden medlemsstats område. Denne bestemmelse svarer til et af de tilfælde, der er omhandlet i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/2000.

Artikel 7

Dette kriterium optrådte allerede i Dublin-konventionen. Det sigter mod at beskytte enheden af flygtningenes families og hviler på idéen om, at en flygtnings familiemedlemmer selv kan være truet i hjemlandet. Den medlemsstat, der påtager sig beskyttelsen af flygtningen, kan bedst vurdere, om hans familiemedlemmers frygt for forfølgelse er begrundet.

Artikel 8

Kriteriet i artikel 8 er en tilføjelse til Dublin-konventionen og sigter mod gennem et selvstændigt, bindende kriterium at løse visse af de tilfælde, der er omhandlet i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/2000. Det hviler på idéen om, at det, når asylansøgningerne fra de forskellige medlemmer af en familie behandles af samme medlemsstat, er muligt at foretage en grundig gennemgang af ansøgningerne og sikre, at de afgørelser, der træffes om dem, stemmer overens med hinanden. Det er dog kun nyttigt at anvende denne foranstaltning, hvis den ikke skader andre vigtige målsætninger for instrumenterne for fællesskabspolitikken på asylområdet, herunder målsætningen om en hurtig behandling af ansøgningerne, specielt åbenbart grundløse ansøgninger.

1. Derfor fastsættes det i stk. 1, at asylansøgerne kun familiesammenføres midlertidigt i præasylfasen med det førstankomne familiemedlem, der selv er asylansøger, hvis dennes ansøgning realitetsbehandles af den myndighed, der er ansvarlig for fastsættelsen af flygtningestatus under en normalprocedure som defineret i [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus]. Det vil være u hensigtsmæssigt at familiesammenføre de pågældende midlertidigt, hvis ansøgningen fra det førstankomne familiemedlem er underkastet en indledende undersøgelsesprocedure, der kan resultere i, at den pågældende overføres til en anden medlemsstat eller udsendes til et tredjeland, eller en hasteprocedure, hvor der er en stærk formodning om, at resultatet bliver negativt, eller hvis ansøgningen er blevet afvist i første instans, idet det vil kunne betyde, at behandlingen af asylansøgningerne tager urimeligt lang tid.
2. Men da en indledende undersøgelsesprocedure kan resultere i, at ansøgningen accepteres til behandling under normalproceduren, fastsættes det, at den medlemsstat, der anmodes om at overtage de pågældende, i sådanne tilfælde først skal underrette den anmodende medlemsstat om, hvor langt man er nået med proceduren, og derefter om resultatet af proceduren, så familiemedlemmerne kan familiesammenføres midlertidigt i præasylfasen, hvis betingelserne i stk. 1 er opfyldt.

Artikel 9

Tildelingen af ansvaret for behandlingen af asylansøgningen til den medlemsstat, der ved en positiv handling, såsom udstedelsen af et visum eller en opholdstilladelse, har spillet den største rolle med hensyn til en tredjelandstatsborgers indrejse eller ophold på medlemsstaternes områder, afspejler det princip, der ligger til grund for bestemmelserne, nemlig at hver medlemsstat i et område med fri bevægelighed er ansvarlig over for alle de andre for sine handlinger med hensyn til tredjelandstatsborgers indrejse og ophold. I medfør af forordning (EF) nr. 539/2001 (visumforordningen), som indfører en fælles visumordning, er der visse af de situationer, der er nævnt i Dublin-konventionen, der ikke længere kan opstå. Forslaget tager hensyn til denne udvikling ved at udelade de bestemmelser, som kun fandt

anvendelse i situationer, hvor en tredjelandstatsborger kunne være tvunget til at have visa fra flere forskellige medlemsstater.

Det skal bemærkes, at der stadig kan opstå situationer, hvor en person har flere forskellige visa, fordi der findes visa, som udstedes med henblik på transit til et tredjeland, visa med begrænset territorial gyldighed og visa til længerevarende ophold, da betingelserne for udstedelsen af disse former for visa ikke er omfattet af visumforordningen.

For at forebygge, at der opstår forskelle i fortolkningen, præciseres det i stk. 5, at det forhold, at den pågældende har fået et visum eller en opholdstilladelse ved brug af svig, ikke fritager den berørte medlemsstat fra sit ansvar, medmindre det kan fastslås, at en svigagtig handling, såsom udskiftning eller ændring af det pågældende dokument, er foretaget, efter at det er udstedt.

Artikel 10

Denne bestemmelse er taget fra Dublin-konventionen og hviler på det samme tilgrundliggende princip om, at medlemsstaterne er ansvarlige over for alle de andre for deres handlinger med hensyn til kontrol med tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold.

Den medlemsstat, via hvis grænse asylansøgeren er indrejst i EU, er ikke længere ansvarlig, hvis den pågældende har opholdt sig i mindst seks måneder i den medlemsstat, hvor han indgiver sin ansøgning. Udtrykket "bevises", der optrådte i Dublin-konventionen, erstattes af "påvises" for at vise, at der ikke bør stilles for store krav til bevisførelsen.

Artikel 11

Med bestemmelserne i denne artikel tilpasses bestemmelserne i artikel 7 i Dublin-konventionen til de faktiske forhold, som følger af henholdsvis anvendelsen af konventionen om gennemførelsen af Schengen-aftalen og visumforordningen.

1. I stk. 1 fastslås princippet om, at den medlemsstat, hvor en tredjelandstatsborger, som ikke er underlagt visumpligt, har indgivet sin ansøgning, er ansvarlig. Når tredjelandstatsborgeren er visumfritaget, kan man jo ikke hævde, at den stat, hvor han er indrejst i det fælles område, ikke har opfyldt sine forpligtelser over for sine partnere ved at tillade indrejsen, da enhver anden medlemsstat også ville have tilladt den pågældendes indrejse på de samme betingelser. Desuden bestemmes indrejsestedet ofte af begrænsninger med hensyn til de flyforbindelser, der findes. Det bør ikke gå ud over indrejsestaten.
2. I de tilfælde, hvor en rejsende, hvis endelige bestemmelsessted er en stat, der ikke er medlem af EU, indgiver asylansøgning under transit, er det transitstaten, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Dette ansvar udelukker ikke, at medlemsstaten eventuelt kan anvende begrebet sikkert tredjeland.

Artikel 12

Kriteriet i denne artikel er en tilføjelse til Dublin-konventionen. Det sigter mod at lægge ansvaret for behandlingen af asylansøgningen på den medlemsstat, der bevidst i en periode på over to måneder har tolereret, at en tredjelandstatsborger ulovligt har opholdt sig på dens område. Der er tale om situationer, hvor den pågældendes ulovlige tilstedeværelse er kendt af medlemsstatens myndigheder, og hvor medlemsstaten ikke har truffet foranstaltninger med henblik på udsendelse. Den stat, der har tolereret en sådan situation, har nemlig gennem sin

passivitet fremmet tredjelandstatsborgerens planer, idet han på medlemsstatens område har kunnet vente på en gunstig lejlighed til ulovligt at tage til en anden medlemsstat for dér at erklære, at han havde til hensigt at søge om anerkendelse af flygtningestatus, mens truslen om udsendelse ville have fået den pågældende til at indgive en asylansøgning, som ville have gjort det muligt at indlede proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter denne forordning, hvis han mente, at han ville være udsat for forfølgelse, hvis han vendte tilbage til hjemlandet.

Artikel 13

Kriteriet i denne artikel er en tilføjelse til Dublin-konventionen. Det udvider anvendelsesområdet for det princip, der ligger til grund for artikel 10, stk. 2, og det hviler på idéen om, at den medlemsstat, der i mindst seks måneder ikke har opdaget en tredjelandstatsborgeres ulovlige tilstedeværelse, på en vis måde ikke i tilstrækkelig grad har gennemført medlemsstaternes fælles målsætninger om kontrol med den ulovlige indvandring og må påtage sig konsekvenserne over for sine partnere.

Artikel 14

Kriteriet i denne artikel er taget uændret fra Dublin-konventionen. Det skal sikre, at bestemmelserne er "vandtætte" ved automatisk at udpege den medlemsstat, hvor asylansøgningen først er indgivet, som ansvarlig, når svaret ikke kan fastlægges ud fra nogen af ovenstående kriterier.

Artikel 15

Artikel 15 er en tilføjelse til Dublin-konventionen og sigter mod at fastsætte en klar, bindende regel om bevarelse af familiegruppens enhed, når en streng anvendelse af kriterierne ville medføre, at forskellige medlemsstater ville blive udpeget som ansvarlige for behandlingen af asylansøgningerne fra forskellige familiemedlemmer. De valgte kriterier – tildeling af ansvaret til den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningerne fra det største antal familiemedlemmer, eller, hvis dette ikke kan lade sig gøre, den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen fra det ældste medlem af familiegruppen – er enkle at anvende og neutrale med hensyn til deres indvirkning på medlemsstaterne. De gør det muligt at gøre visse situationer, der er nævnt i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/2000 i form af retningslinjer, der skal anvendes alt efter omstændighederne, bindende.

KAPITEL IV : Humanitær klausul

Artikel 16

1. Artikel 16, stk. 1, er taget uændret fra artikel 9 i Dublin-konventionen. Denne bestemmelse, den såkaldte humanitære klausul, er især blevet brugt til at undgå eller rette op på den splittelse af familierne, som en streng anvendelse af ansvarskriterierne sommetider kan medføre. Selv om der med denne forordning indføres en række bindende bestemmelser, som skal sikre, at asylansøgere, som tilhører den samme familiegruppe, midlertidigt familiesammenføres eller kan blive sammen i præasylfasen, er der situationer, der kan opstå, så forskellige, at de ikke alle kan være dækket af særskilte bestemmelser, hvilket betyder, at der fortsat er behov for en humanitær, diskretionær klausul i både medlemsstaternes og asylansøgernes interesse. Andet punktum er baseret på de anbefalinger, som medlemsstaterne blev enige om i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/2000, og sigter mod at præcisere de principper, som de skal tage udgangspunkt i, når de som en undtagelse fra

ansvarskriterierne skal sørge for midlertidig familiesammenføring i præasylfasen af en asylansøger og et medlem af hans familie, som befinder sig på en af medlemsstaternes område.

2. Der kan i givet fald senere i lyset af erfaringerne vedtages mere præcise regler om betingelserne og procedurerne for gennemførelsen af den humanitære klausul, der er nævnt i stk. 1, herunder en procedure, der gør det muligt at løse eventuelle forskelle i medlemsstaternes vurdering af, om det er nødvendigt at familiesammenføre de pågældende midlertidigt i præasylfasen, eller hvor den midlertidige familiesammenføring skal ske, efter "komitologiproceduren" i artikel 29.

KAPITEL V: Overtagelse og tilbagetagelse

Artikel 17

I denne artikel beskrives den ansvarlige medlemsstats forpligtelser og de omstændigheder, hvor disse forpligtelser ophører. Den er taget fra Dublin-konventionen med enkelte redaktionelle ændringer.

1. Litra a), b) og d) vedrørende henholdsvis forpligtelsen til at overtage asylansøgeren, forpligtelsen til at afslutte behandlingen af ansøgningen og forpligtelsen til at tilbagetage en asylansøger, der indgiver en ansøgning i en anden medlemsstat efter at have frafaldet sin ansøgning i den ansvarlige medlemsstat, overtages uændret.

I litra c) og e) er ordet "ulovligt" erstattet af udtrykket "uden at have fået tilladelse til det". Denne ændring er begrundet i, at en asylansøger, der er visumfritaget eller har et gyldigt visum, og som stadig har sit pas, formelt ikke befinder sig i en ulovlig situation i den ikke-ansvarlige medlemsstat, som han er rejst ind i, hvilket betyder, at bestemmelsen med den ordlyd, den har i Dublin-konventionen, i visse tilfælde ikke kan anvendes.

2. Af samme grund som i artikel 4, stk. 6, er det mere konsekvent ikke at have begrænsninger med hensyn til opholdstilladelsens varighed.
3. Princippet om, at den medlemsstat, på hvis område en tredjelandstatsborger har opholdt sig i over seks måneder, må påtage sig konsekvenserne heraf, finder også anvendelse.
4. Ved at slette ordene "litra a)-d)" udvider man undtagelsesbestemmelsen i dette stykke til også at omfatte stk. 1, litra e), således at den tilbagetagelsespligt, der påhviler den ansvarlige stat, når en tredjelandstatsborger, hvis ansøgning den har meddelt afslag på, indgiver en asylansøgning i en anden medlemsstat, ophører, hvis den pågældende i mellemtiden har forladt medlemsstaternes områder i over tre måneder. Den ansøgning, der indgives efter et sådant fravær, skal betragtes som en ny ansøgning, der medfører, at det igen skal afgøres, hvilken stat der er ansvarlig.
5. Ifølge stk. 5 ophører de tilbagetagelsesforpligtelser, der er nævnt i stk. 1, litra d) og e), straks, når den ansvarlige stat rent faktisk har udsendt den tredjelandstatsborger, der ikke længere er asylansøger, fordi han har frafaldet sin ansøgning, eller der er givet afslag på ansøgningen, uanset om udsendelsen er blevet gennemført ved tvang, eller den pågældende selv har efterkommet afgørelsen om, at han skal forlade medlemsstatens område. Det betyder ligesom i stk. 4, at enhver asylansøgning, som

indgives af samme person, efter at han rent faktisk er udsendt, udgør en ny ansøgning, som medfører, at det skal afgøres, hvilken stat der er ansvarlig.

Artikel 18

De bestemmelser, der udgør artikel 11 i Dublin-konventionen, er blevet fordelt på tre separate artikler, så de bedre afspejler begivenhedernes rækkefølge, og så man kan sondre mellem de handlinger, der påhviler den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet, og de handlinger, der påhviler den medlemsstat, der anmodes om at overtage den pågældende.

1. I stk. 1 reduceres den frist, som medlemsstaten har til at sende en anmodning til den stat, der formodes at være ansvarlig, fra seks måneder til 65 arbejdsdage (dvs. 13 uger, svarende til ca. tre måneder). Denne frist svarer til den frist, der er fastsat for de indledende undersøgelsesprocedurer i [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus], og imødekommer medlemsstaternes ønske om at få afgjort, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, inden for en rimelig frist, som er forenelig med den generelle målsætning om en hurtig behandling af asylansøgningerne.

2. I stk. 2 erstattes ordet "fastslå" af "verificere" for i overensstemmelse med de principper, som medlemsstaterne blev enige om i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/97, klarere at markere, at den anmodede stat ikke kan nøjes med at evaluere de oplysninger, den får fra den anmodende stat i anmodningen om overtagelse, men også selv skal foretage aktive undersøgelser.

I et nyt afsnit fastsættes muligheden for efter "komitologiproceduren" i artikel 29 at vedtage regler om udfærdigelse og fremsendelse af anmodninger om overtagelse, f.eks. en standardformular, som indeholder de rubrikker, der er nødvendige for behandlingen af anmodningerne eller - på et senere tidspunkt - regler om anvendelse af e-mail.

3. Med stk. 3 indfører man i selve forordningen den hasteprocedure, som medlemsstaterne blev enige om i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/97, for så hurtigt som muligt at få bragt de situationer i orden, hvor asylansøgningen indgives i forbindelse med afslag på indrejse eller ophold, anholdelse for ulovligt ophold eller forkyndelse eller gennemførelse af en udsendelsesforanstaltning, og hvor asylansøgeren er frihedsberøvet.

4. Stk. 4 svarer til en lignende bestemmelse i [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus] og indfører i selve forordningen en pligt til at underrette asylansøgeren om, at der er sendt en anmodning om overtagelse til en anden medlemsstat, og om de relevante tidsfrister.

Artikel 19

1. Der er en række ændringer i stk. 1 i forhold til den tilsvarende bestemmelse i Dublin-konventionen:

- For det første præciseres det i overensstemmelse med ordlyden i artikel 18, stk. 2, at den medlemsstat, der anmodes om overtagelse, ikke kan nøjes med at undersøge de beviser, der indgår i anmodningen, men aktivt skal søge i sine egne registre og arkiver for at finde ud af, om den er ansvarlig. Denne fremgangsmåde

afspejler det, som medlemsstaterne nåede til enighed om i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/97.

- For det andet reduceres svarfristen for en anmodning om overtagelse til en måned i overensstemmelse med det ønske, som medlemsstaterne gav udtryk for i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/97.
 - For det tredje indføres der en række præciseringer med hensyn til den standard, beviserne skal have: Hvis der ikke foreligger et eller flere formelle beviser, må den anmodede medlemsstat acceptere, at ansvaret påhviler den, hvis der foreligger en række samstemmende indicier, som gør det muligt med rimelig sandsynlighed at fastslå, at ansvaret påhviler den. Artikel 18-udvalget fastslog i sin afgørelse 1/97, at: "ansvaret for behandlingen af en asylansøgning skal placeres ved hjælp af mindst mulig bevisførelse. Hvis der stilles for store krav til bevisførelsen, vil proceduren for ansvarsplaceringen nemlig i sidste instans være længere end den egentlige behandling af asylansøgningen. Konventionen vil i så fald ikke få den tilstræbte virkning, tværtimod vil den komme i strid med et af sine mål, da ventetiderne vil skabe en ny kategori af "refugees in orbit", dvs. asylansøgere, hvis ansøgning ikke kan behandles, så længe procedurerne i henhold til konventionen ikke er afsluttet. Hvis bevisreglerne gøres for strenge, vil medlemsstaterne ikke påtage sig deres ansvar, og konventionen vil kun sjældent blive anvendt. De medlemsstater, der har nationale registre, der er mere udbygget end andre medlemsstaters, vil desuden blive ramt, da det vil være lettere at bevise deres ansvar. Medlemsstaterne bør også acceptere at påtage sig ansvaret for behandlingen af en asylansøgning på grundlag af et indiciebevis, når det af en helhedsvurdering af asylansøgerens situation fremgår, at den pågældende medlemsstat efter al sandsynlighed har ansvaret". Smidigheden med hensyn til bevisførelsen skal dog holdes inden for rimelighedens grænser og må ikke medføre, at en medlemsstat udelukkende pålægges ansvaret på grundlag af en formodning.
 - Der vedtages regler om beviser og indicier og fortolkningen heraf efter "komitologiproceduren" i artikel 29.
2. Stk. 2 angiver, hvilke forpligtelser der påhviler den medlemsstat, der anmodes om overtagelse, når den anmodende stat har påberåbt sig den hasteprocedure, der er omhandlet i artikel 18, stk. 3.
 3. I stk. 3 fastsættes den sanktion, der anvendes, hvis der ikke afgives svar inden for den frist på en måned, der er fastsat i stk. 1, nemlig at medlemsstaten anses for implicit at have accepteret ansvaret.

Artikel 20

1. Denne bestemmelse er en tilføjelse til Dublin-konventionen, som indeholder en række principper, som medlemsstaterne blev enige om i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/97, samtidig med at den indfører en præcisering med hensyn til den frist, som medlemsstaten, når den anmodede medlemsstat har accepteret sit ansvar, har til at meddele asylansøgeren, at hans ansøgning ikke kan behandles i den medlemsstat, hvor den er indgivet, og at han skal tage til den ansvarlige medlemsstat. Der skal gives meddelelse: a) inden for en frist på 15 arbejdsdage, hvilket er nok til, at man kan udarbejde afgørelsen og foreneligt med ønsket om ikke at forlænge

procedurerne varighed urimeligt meget, b) i form af én samlet afgørelse, hvori det både fastslås, at ansøgningen ikke kan behandles, og at den pågældende skal forlade medlemsstatens område og tage til den ansvarlige stat. Da de to aspekter af afgørelsen er tæt forbundne, er én samlet afgørelse et rationelt middel til at sikre, at begge aspekter behandles samlet i tilfælde af klage.

2. I stk. 2 præciseres indholdet af den afgørelse, der er nævnt i stk. 1, og det fastslås, at den kan påklages. Da en overførsel til en anden medlemsstat ikke kan volde den pågældende alvorlig og vanskeligt oprettelig skade, er det ikke nødvendigt, at gennemførelsen af overførslen udsættes, indtil resultatet af klageproceduren foreligger.
3. I stk. 3 fastsættes reglerne for overførsel af asylansøgeren til den ansvarlige stat. Overførslen sker efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er materielt muligt og inden for en frist på højst seks måneder. Fristen for overførslen forlænges fra én til seks måneder for at tage hensyn til de praktiske problemer, som medlemsstater er stødt på i denne forbindelse ved anvendelsen af Dublin-konventionen.

Om nødvendigt forsynes asylansøgeren med et laissez-passer, der er udstedt til dette formål og er udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 29.

Den ansvarlige stat skal alt efter omstændighederne underrette den anmodende stat om, at asylansøgeren er ankommet, eller om, at han ikke har givet møde inden for den fastsatte frist.

4. Hvis overførslen ikke finder sted inden for den seksmånedersfrist, der er fastsat i stk. 3, bortfalder den anmodede medlemsstats accept af ansvaret, og ansvaret påhviler den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet. Denne bestemmelse, som er ny i forhold til Dublin-konventionen, der ikke indeholdt bestemmelser om sådanne konsekvenser i tilfælde af, at overførslen ikke gennemføres, hviler på de betragtninger, der ligger til grund for artikel 10, stk. 2, og ansvarskriteriet i artikel 13, ifølge hvilket den medlemsstat, der ikke i tilstrækkelig grad har opfyldt medlemsstaternes fælles målsætninger for kontrol med ulovlig indvandring, må påtage sig konsekvenserne heraf over for sine partnere. Desuden sigter den mod at undgå, at der opstår en gruppe af asylansøgere "in orbit", hvis ansøgning ikke behandles af nogen af medlemsstaterne.
5. Om nødvendigt vil der blive vedtaget regler om gennemførelsen af overførslerne efter proceduren i artikel 29.

Artikel 21

Denne artikel indeholder bestemmelser om den ansvarlige stats tilbagetagelse af asylansøgere, der er taget til en anden medlemsstat.

1. I stk. 1, litra a) og b), er ændringerne i ordlyden i forhold til de tilsvarende bestemmelser i Dublin-konventionen af samme art som ændringerne i artikel 18, stk. 2, og artikel 19, stk. 1, og sigter mod klart at angive, at den stat, der anmodes om tilbagetagelse, skal foretage aktive verifikationer i sine registre og arkiver.

Med litra c) indføres der i selve forordningen en mulighed for, at den anmodede stat kan give et foreløbigt svar, når de verifikationer, den foretager, risikerer at tage

længere tid end den bindende frist på otte dage. Medlemsstaterne er i artikel 18-udvalgets afgørelse 1/97 blevet enige om denne mulighed, som betyder, at den anmodende stat i undtagelsestilfælde kan få to uger mere til sine verifikationer.

I litra d) fastlægges konsekvenserne af, at der ikke svares inden for de frister, der er fastsat i litra b) og c), nemlig at medlemsstaten anses for implicit at have accepteret tilbagetagelsen.

Litra e) gentager med hensyn til tilbagetagelse reglerne om overførsel i artikel 20, stk. 3, nemlig en frist på seks måneder, samråd mellem de berørte medlemsstater, eventuelt udstedelse af et laissez-passer og underretning om den overførte asylansøgers ankomst eller udeblivelse.

I medfør af litra f) finder de samme formkrav, der gælder for afgørelser om, at ansøgningen ikke kan behandles, og afgørelser om overførsel til den ansvarlige stat, også anvendelse på afgørelser om, at den ansvarlige medlemsstat skal tage asylansøgeren tilbage.

2. I stk. 2 fastsættes konsekvensen af, at den anmodende stat ikke kan gennemføre overførslen til den ansvarlige stat: Accepten af tilbagetagelsen bortfalder, og den anmodende medlemsstat skal påtage sig ansvaret for asylansøgeren.
3. Ligesom for anmodninger om overtagelse er det nødvendigt at fastsætte regler om udfærdigelse og fremsendelse af anmodninger om tilbagetagelse. Selv om man kan forvente, at de beviser, der kan ligge til grund for en overtagelse, generelt leveres af Eurodac, er det nødvendigt at fastsætte regler for vurderingen af de andre beviser, bl.a. med hensyn til bestemmelserne om overførsel af ansvaret og bestemmelserne om ansvarets ophør i artikel 17, stk. 2-5.
4. Der kan vedtages regler om gennemførelsen af overførslerne efter proceduren i artikel 29.

KAPITEL VI: Administrativt samarbejde

Artikel 22

Det er afgørende for gennemførelsen af denne forordning, at der udveksles oplysninger mellem medlemsstaterne, især når de oplysninger, som en medlemsstat har om en anden medlemsstats eventuelle ansvar, er ufuldstændige og skal udbygges eller bekræftes. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger finder umiddelbart anvendelse på den behandling af oplysninger, der gennemføres i medfør af denne forordning, og særlig de udvekslinger, der er omhandlet i denne artikel. Det er nødvendigt at præcisere, hvordan de skal anvendes, da det er de nationale kontrolmyndigheder, der er oprettet i medlemsstaterne, som skal udføre deres overvågningsopgaver.

1. Stk. 1 indeholder en udtømmende liste over, til hvilke formål der kan udveksles oplysninger, nemlig med henblik på:
 - a) at afgøre, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen
 - b) at behandle asylansøgningen

- c) at gennemføre alle de forpligtelser, der følger af denne forordning, f.eks. tilbagetagelse af en asylansøger, der er taget til en anden medlemsstat uden at have fået tilladelse til det.
2. I stk. 2 præciseres arten af de oplysninger, der kan udveksles:
- a) oplysninger om asylansøgerens og i givet fald hans familiemedlemmers identitet
 - b) oplysninger om ansøgerens identitetsdokumenter og/eller rejsedokumenter
 - c) alle andre oplysninger, der gør det muligt at fastslå eller bekræfte ansøgerens identitet, herunder fingeraftryk, bl.a. med henblik på at foretage den kontrol, der er nævnt i artikel 4, stk. 6, i Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen. Behandlingen af fingeraftryk skal ske i overensstemmelse med den nævnte forordnings bestemmelser
 - d) oplysninger om det sted, hvor asylansøgeren eller i givet fald et medlem af hans familie, som befinder sig på en medlemsstats område, opholder sig, og om ansøgerens rejserute for at gøre det muligt at anvende de ansvarskriterier, der hviler på disse oplysninger
 - e) opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af en medlemsstat, da de kan være afgørende for tildelingen af ansvaret
 - f) det sted, hvor ansøgningen er indgivet
 - g) datoen for indgivelsen af en tidligere asylansøgning eller den aktuelle asylansøgning, status over sagsbehandlingen og eventuelt indholdet af den trufne afgørelse, idet alle disse oplysninger er nødvendige for afgørelsen af, hvilken stat der er ansvarlig, for en tilbagetagelse eller for behandlingen af en asylansøgning.
3. Det kan forekomme, at en asylansøgning behandles i flere forskellige medlemsstater efter hinanden, enten fordi suverænitetsklausulen i artikel 3, stk. 3, er blevet anvendt, eller som følge af udløbet af en frist, således at den ansvarlige stats ansvar bringes til ophør, eller ansvaret overgår til den medlemsstat, på hvis område asylansøgeren befinder sig. Denne situation kan også opstå, hvis tredjelandstatsborgeren har forladt medlemsstaternes områder i en periode på over tre måneder og igen indgiver en asylansøgning, hvis behandling påhviler en anden stat end den medlemsstat, som behandlede den tidligere ansøgning. I sådanne tilfælde er det nyttigt, at den medlemsstat, der behandler en ny ansøgning fra samme person, kan få oplysninger om indholdet af den tidligere ansøgning og i givet fald om grundene til den afgørelse, som tidligere er truffet. Men da oplysningerne om en asylansøgnings indhold kan være følsomme, skal den adspurgte medlemsstat vurdere, om den kan efterkomme anmodningen om oplysninger uden at bringe den pågældendes eller andres væsentlige interesser i fare eller skade beskyttelsen af deres rettigheder og frihedsrettigheder, og sikre sig, at asylansøgeren samtykker.
4. Stk. 4 og 5 er en tilføjelse til Dublin-konventionen. Bestemmelserne i stk. 1 er bindende og pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at besvare alle

anmodninger om oplysninger, hvilket kan medføre en stor arbejdsbyrde for de kompetente myndigheder og lægge beslag på deres ressourcer, og dette kan gå ud over behandlingen af anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse. Det er derfor nødvendigt at indføre regler for medlemsstaternes mulighed for at fremsende anmodninger om oplysninger, som indebærer, at alle anmodninger af denne art skal begrundes og indeholde oplysninger om, hvilke indicier eller verificerbare oplysninger den er baseret på, for at lette den adspurgte medlemsstats undersøgelser.

5. Til gengæld fastsættes det, at den adspurgte stat skal svare inden for en måned. I tilfælde af særlige vanskeligheder kan den adspurgte medlemsstat inden for to uger fra forelæggelsen af anmodningen give et midlertidigt svar med angivelse af, hvornår den vil kunne give et endeligt svar. Denne yderligere frist kan ikke overstige seks uger, hvilket betyder, at maksimumsfristen er på otte uger. Der er ikke fastsat nogen sanktioner for en eventuel overskridelse af fristen, men den stat, der har benyttet sig af muligheden for at få forlænget svarfristen, kan ikke påberåbe sig udløbet af den frist på 65 arbejdsdage, der er fastsat i artikel 18, stk. 1, til at afvise en anmodning om overtagelse, hvis den er ansvarlig.
6. I stk. 6 fastsættes der en kompetenceregulering, idet det anføres, at udvekslinger af oplysninger kun kan finde sted mellem myndigheder, der er udpeget til det formål.
7. Stk. 7 præciserer formålet med udvekslingerne af oplysninger og arten af de myndigheder, der kan modtage oplysningerne; der kan kun være tale om de formål, der er nævnt i stk. 1, og de myndigheder, der har ansvaret for de forpligtelser, som følger af denne forordning som fastsat i samme stykke, således at forstå, at hver enkelt myndighed kun kan modtage de oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af dens beføjelser; hvis de myndigheder, der har ansvaret for at afgøre, hvilken stat der er ansvarlig, ikke er de samme som de myndigheder, der har ansvaret for behandlingen af asylansøgningen, er det således kun sidstnævnte myndigheder, der kan modtage oplysninger om indholdet af asylansøgningen og grundene til den afgørelse, der er truffet om den.
8. I stk. 8 fastsættes der regler om de udvekslede oplysningers korrekthed og lovlighed.
9. I stk. 9 fastslås det, at asylansøgeren har ret til indsigt i de oplysninger om ham, der behandles, og til i givet fald at få dem berigtiget eller slettet, og begrebet blokering som omhandlet i direktiv 95/46/EF føjes til ordlyden i Dublin-konventionen.
10. Med stk. 10 indføres der en forpligtelse til at registrere fremsendelsen og modtagelsen af oplysninger.
11. I stk. 11 fastsættes der et generelt princip om, hvor længe de udvekslede oplysninger skal opbevares, nemlig ikke længere, end det er nødvendigt af hensyn til formålet med udvekslingen. Det ville ikke være hensigtsmæssigt med en regel, der fastsatte en ensartet opbevaringstid, for mens de oplysninger, der udveksles med henblik på at afgøre, hvilken stat der er ansvarlig, kan slettes, når der ikke længere kan klages over afgørelserne i sagen, bliver de oplysninger, der udveksles med henblik på behandlingen af asylansøgningen, en integreret del af sagsakterne om ansøgeren og arkiveres som sådanne.
12. Med stk. 12 indføres forpligtelsen til at foretage passende kontrol for at sikre, at denne artikel overholdes.

Dublin-konventionens artikel 15, stk. 10 og 12, medtages ikke, stk. 10 fordi det implicit tillader forskellige niveauer af beskyttelse af oplysningerne, hvilket nu forbydes af direktiv 95/46/EF, og stk. 12 fordi det ikke længere er relevant, da de nødvendige bestemmelser findes i det nævnte direktiv.

Artikel 23

Det er nødvendigt, at de kompetente tjenester i medlemsstaterne har tilstrækkelige ressourcer til at udføre deres opgaver, bl.a. for at kunne overholde de frister, der er fastsat i denne forordning.

Artikel 24

I forordningen fastsættes de generelle regler, som gælder for alle medlemsstaterne, men den kan ikke tage hensyn til alle de specifikke situationer. Hyppigheden af udvekslingerne mellem medlemsstaterne med henblik på afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, afhænger af forskellige faktorer, herunder især medlemsstaternes geografiske beliggenhed. Erfaringerne viser, at visse medlemsstater har hyppigere kontakter med en bestemt medlemsstat vedrørende overtagelser og tilbagetagelser end med de øvrige medlemsstater. I sådanne tilfælde kan bilaterale aftaler, der skal lette gennemførelsen af denne forordning, og som er forenelige med dens bestemmelser, være en effektiv løsning.

1. Stk. 1 giver medlemsstaterne mulighed for at indgå sådanne aftaler, der alt efter forholdene og antallet af sager kan vedrøre følgende:
 - a) Udveksling af forbindelsesofficerer. Denne løsning muliggør en bedre kommunikation mellem myndigheder, hvis opbygning og metoder er forskellige.
 - b) En forenkling af procedurerne og en forkortelse af de frister, der gælder for procedurerne mellem de berørte medlemsstater. Der er indgået sådanne aftaler mellem visse medlemsstater i forbindelse med gennemførelsen af Dublin-konventionen, og de har vist sig at være effektive, bl.a. gør de det muligt hurtigt at få afsluttet meget klare sager, der opstår i grænseområdet mellem to stater, gennem direkte kontakter mellem de myndigheder, der er udpeget til formålet.
 - c) En procedure til begrænsning af overførslerne. Når to medlemsstater indbyrdes har et stort antal overtagelser og tilbagetagelser, som går i begge retninger og resulterer i, at asylansøgere, der overføres frivilligt eller under ledsagelse, sendes til og fra de to medlemsstater, er det ikke uforeneligt med denne forordning, at begge staterne afstår fra at gennemføre et lige stort antal overførsler, således at der kun overføres et begrænset antal personer, der er udpeget ud fra passende kriterier, i én retning, svarende til forskellen mellem det antal overførsler, som hver af staterne har accepteret. En sådan foranstaltning kan mindske arbejdsbyrden og driftsomkostningerne for de tjenester, der har ansvaret for overførslerne. For at overholde formålene med denne forordning skal den periode, efter hvilken det gøres op, hvor mange overførsler der skal foretages, begrænses til en måned, og de overførsler, der bygger på de bestemmelser i denne forordning, der har til formål at fremme en midlertidig familiesammenføring i præasylfasen af medlemmerne af en familie, skal under alle omstændigheder gennemføres.

2. Kommissionen skal underrettes om de aftaler, som medlemsstaterne indgår. For at sikre, at de er forenelige med denne forordnings bestemmelser, skal de aftaler, der er omhandlet i litra b) og c), og som i sagens natur vil kunne indeholde bestemmelser, der er forskellige fra forordningens bestemmelser, godkendes af Kommissionen.

KAPITEL VII: Overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser

Artikel 25

1. Denne forordning træder i stedet for Dublin-konventionen.
2. Det er imidlertid nødvendigt at sikre kontinuiteten i bestemmelserne til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, som udgør en ledsageforanstaltning til den frie bevægelighed for personer i EU. Til det formål fastsættes det, at der tages hensyn til de forhold, som medfører, at en medlemsstat er ansvarlig, dvs. ansvarskriterierne, også når de ligger forud for den dato, fra hvilken forordningen finder anvendelse, jf. artikel 31, stk. 2.

Den løsning, der foreslås for at sikre kontinuiteten i bestemmelserne, er identisk med den, som de stater, der er part i konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen, havde vedtaget for at sikre overgangen mellem den pågældende konvention og Dublin-konventionen.

3. Det er også nødvendigt at sikre overensstemmelse med "Eurodac" til sammenligning af asylansøgers fingeraftryk, som er oprettet med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen, ved at fastsætte, at henvisningerne til Dublin-konventionen i forordning (EF) nr. 2725/2000 skal læses som henvisninger til denne forordning.

Artikel 26

Denne forordning har som Dublin-konventionens afløser det samme geografiske anvendelsesområde.

Artikel 27

Der indføres en standardbestemmelse om ikke-diskrimination. Ordlyden er inspireret af ordlyden i artikel 21 i chartret om Den Europæiske Unions grundlæggende rettigheder.

Artikel 28

Denne artikel er en standardbestemmelse i fællesskabsretten om sanktioner, der skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Den giver medlemsstater skønsbeføjelser til at afgøre, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning.

Artikel 29

Kommissionen bistås af et udvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand. Udvalget har til opgave at vedtage de foranstaltninger, som det ifølge forskellige artikler i forordningen har kompetence til, og at kontrollere, at de bilaterale aftaler, som medlemsstaterne eventuelt måtte indgå, er forenelige med forordningens bestemmelser. Det skal bl.a. på grundlag af artikel 18-udvalgets arbejde vedtage en model for laissez-passer, en standardformular for fremsendelse af anmodninger samt frem for alt listerne over beviser og indicier for en medlemsstats ansvar. Disse dokumenter er ikke knyttet til forordningen som bilag, da det kan blive nødvendigt at ajourføre dem hurtigt på grundlag af de indhøstede erfaringer. I betragtning af arten af de foranstaltninger, der skal vedtages, nemlig generelle foranstaltninger som defineret i artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen, er det udvalg, der nedsættes ved denne artikel, et forskriftsudvalg.

Artikel 30

Kommissionen skal udarbejde en rapport om anvendelsen af denne forordning i overensstemmelse med sin rolle som den instans, der overvåger anvendelsen af de bestemmelser, som institutionerne vedtager med hjemmel i traktaten. Den skal også fremsætte forslag til eventuelle ændringer. En første rapport vil blive fremlagt senest tre år efter forordningens ikrafttræden. Efter den første rapport udarbejder Kommissionen en rapport om anvendelsen af forordningen samtidig med den samlede evalueringsrapport om "Eurodac", der er nævnt i artikel 24, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2725/2000, dvs. mindst hvert sjette år.

Det er klart, at udarbejdelsen af de rapporter, der er nævnt i denne artikel, kræver detaljerede statistiske oplysninger. Kommissionen foreslår, at spørgsmålet om statistikker over gennemførelsen af proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig, behandles i forbindelse med kommende forslag vedrørende indsamling af statistiske oplysninger om asyl og indvandring.

Artikel 31

I denne artikel fastsættes ikrafttrædelsesdatoen for forordningen. I stk. 2 fastsættes den dato, fra hvilken forordningen finder anvendelse på asylansøgere. Tidsrummet mellem ikrafttrædelsesdatoen og anvendelsesdatoen gør det muligt at vedtage de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger efter proceduren i artikel 29. I dette tidsrum sker afgørelsen af, hvilken stat der er ansvarlig, efter kriterierne i Dublin-konventionen.

Forslag til

RÅDETS FORORDNING

om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra a),

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet²,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg³ og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for alle, der på grund af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Fællesskabet.
- (2) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genève-konventionen om flygtnings retsstilling af 28. juli 1951, suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, hvorved det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse, dvs. at "non-refoulement"-princippet overholdes.
- (3) I konklusionerne fra Tammerfors præciseres det også, at et sådant system på kort sigt bør indebære en klar og brugbar fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.
- (4) En sådan fastsættelse skal baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den skal specielt gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne til fastsættelse af flygtningestatus og for ikke at bringe det mål om en hurtig behandling af asylansøgninger, der ligger til grund for Rådets direktiv .../.../EF

¹ EFT C af, s. .

² EFT C af, s. .

³ EFT C af, s. .

om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus⁴, i fare.

- (5) I forbindelse med den gradvise indførelse af et fælles europæisk asylsystem, der på længere sigt kan føre til en fælles asylprocedure og en ensartet status, som gælder i hele EU, for dem, der indrømmes asyl, er det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at bekræfte de principper, som ligger til grund for konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, der blev undertegnet i Dublin den 15. juni 1990⁵ (i det følgende benævnt "Dublin-konventionen"), hvis gennemførelse har fremmet harmoniseringen af asylpolitikkerne og gjort det muligt at mindske de negative følger af, at strømmene af asylansøgere er ulige fordelt, idet der foretages en række forbedringer, som erfaringerne har vist er nødvendige.
- (6) Familiernes enhed skal bevares, for så vidt som det er foreneligt med de andre målsætninger, der søges nået ved indførelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.
- (7) Når en medlemsstat foretager en samlet behandling af asylansøgningerne fra medlemmerne af en familie, er det muligt at sikre, at ansøgningerne behandles grundigt, og at de afgørelser, der træffes om dem, stemmer overens. Dette princip bør dog ikke modvirke målsætningen om en hurtig behandling af asylansøgningerne og skal således begrænses til de tilfælde, hvor asylansøgningen fra det førstankomne familiemedlem allerede behandles af den myndighed, der er ansvarlig for fastsættelsen af flygtningestatus som led i en normalprocedure, og skal ikke omfatte indledende undersøgelsesprocedurer, hasteprocedurer, som anvendes på åbenbart grundløse ansøgninger, og klager. Medlemsstaterne skal dog kunne fravige ansvarskriterierne for at gøre det muligt midlertidigt at familiesammenføre medlemmerne af en familie i præasylfasen, når det er nødvendigt af tungtvejende grunde, i særdeleshed grunde, der bygger på humanitære hensyn.
- (8) Den gradvise indførelse af et område uden indre grænser, hvor den frie bevægelighed for personer er sikret i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, indebærer, at hver medlemsstat over for alle de andre er ansvarlig for sine handlinger med hensyn til tredjelandstatsborgeres indrejse og ophold og i en ånd af solidaritet og ansvar må påtage sig konsekvenserne heraf med hensyn til asyl. Kriterierne for tildeling af ansvaret skal afspejle dette princip.
- (9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁶ finder anvendelse. For at muliggøre de udvekslinger af personoplysninger, som er nødvendige for gennemførelsen af bestemmelserne om overtagelse og tilbagetagelse af asylansøgere og alle de forpligtelser, der følger af denne forordning, er det nødvendigt at præcisere anvendelsen af visse af bestemmelserne i dette direktiv.

⁴ EFT L [...] af [...], s. [...].

⁵ EFT C 254 af 19.8.1997, s. 1.

⁶ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

- (10) Gennemførelsen af denne forordning kan lettes og gøres mere effektiv gennem bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne med henblik på at forbedre kommunikationen mellem de kompetente tjenester, reducere procedurefristerne, forenkle behandlingen af anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse eller fastlægge bestemmelser om gennemførelsen af overførslerne.
- (11) En procedure, der sigter mod at begrænse antallet af overførsler af asylansøgere mellem to medlemsstater, kan udgøre en rationaliseringsforanstaltning, der kan være til gavn for både de berørte medlemsstater og asylansøgerne.
- (12) Der skal sikres kontinuitet mellem Dublin-konventionens bestemmelser om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig, og bestemmelserne i denne forordning. Tilsvarende skal der sikres sammenhæng mellem denne forordning og Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen⁷.
- (13) Der er ingen grund til at fastsætte et andet geografisk anvendelsesområde for denne forordning end for Dublin-konventionen, som den skal træde i stedet for, særlig i betragtning af den store belastning, som en eventuel overførsel fra fjerntliggende områder ville udgøre for de pågældende personer.
- (14) Denne forordning skal anvendes på samme måde på alle asylansøgere uden forskelsbehandling.
- (15) Medlemsstaterne skal indføre sanktioner i tilfælde af overtrædelser af denne forordnings bestemmelser.
- (16) Da de foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af denne forordning, er generelle bestemmelser som omhandlet i artikel 2 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁸, skal disse foranstaltninger vedtages ved anvendelse af forskriftsproceduren efter artikel 5 i nævnte afgørelse.
- (17) Gennemførelsen af denne forordning skal evalueres med jævne mellemrum.
- (18) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender som fællesskabsrettens almindelige principper⁹. Den tilsigter især, at den asylret, der er sikret af chartrets artikel 18, respekteres fuldt ud.
- (19) I overensstemmelse med principperne om subsidiaritet og proportionalitet, jf. traktatens artikel 5, kan målet for den påtænkte handling, nemlig fastsættelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, ikke opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af den påtænkte foranstaltnings omfang og virkninger kun gennemføres på fællesskabsplan.

⁷ EFT L 316 af 15.12.2000, s. 1.

⁸ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

⁹ EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

Denne forordning omfatter kun, hvad der er strengt nødvendigt for at nå dette mål og er ikke mere vidtgående, end hvad der kræves hertil -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

Formål og definitioner

Artikel 1

I denne forordning fastsættes kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved:

- a) "tredjelandstatsborger": enhver person, der ikke er unionsborger, jf. artikel 17, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab
- b) "Genève-konventionen": konventionen af 28. juli 1951 om flygtnings retsstilling, suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967
- c) "asylansøgning": en anmodning til en medlemsstat fra en tredjelandstatsborger om beskyttelse, som kan anses for at være indgivet med den begrundelse, at tredjelandstatsborgeren er flygtning efter Genève-konventionens artikel 1 A. Enhver anmodning om beskyttelse formodes at være en asylansøgning, medmindre den pågældende udtrykkeligt anmoder om en anden form for beskyttelse, som der kan søges om særskilt
- d) "ansøger" eller "asylansøger": en tredjelandstatsborger, der har indgivet en asylansøgning, som der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om; en endelig afgørelse er en afgørelse, med hensyn til hvilken alle de klagemuligheder, som er omhandlet i Rådets direktiv .../.../EF om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygningestatus, er udtømt
- e) "behandling af en asylansøgning": samtlige foranstaltninger vedrørende behandling samt alle afgørelser truffet eller domme afsagt af de kompetente myndigheder vedrørende en asylansøgning i overensstemmelse med [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygningestatus] med undtagelse af procedurerne til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig i henhold til bestemmelserne i denne forordning
- f) "frafald af asylansøgningen": det skridt, hvorved asylansøgeren afbryder de procedurer, som indgivelsen af hans asylansøgning satte i gang; dette skridt kan enten være eksplicit, når ansøgeren skriftligt meddeler den ansvarlige myndighed sit ønske, eller implicit, når de betingelser, der er fastsat i de relevante bestemmelser i [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i

medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus], er opfyldt, eller når ansøgeren uden at have fået tilladelse til det opholder sig på en anden medlemsstats område under proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller under behandlingen af hans ansøgning

- g) "flygtning": enhver tredjelandstatsborger, der nyder den status, der er defineret i Genève-konventionen, og som har fået tilladelse til at opholde sig på en medlemsstats område i denne egenskab
- h) "uledsaget mindreårig": enhver tredjelandstatsborger under 18 år, som ankommer til eller befinder sig på en medlemsstats område uden ledsagelse af en voksen, der er ansvarlig for ham ifølge lov eller sædvane, så længe han ikke reelt befinder sig i en sådan ansvarlig voksens varetægt
- i) "familiemedlem": asylansøgerens ægtefælle eller den ugifte partner, som har et varigt forhold til asylansøgeren, hvis ugifte par i den ansvarlige medlemsstats lovgivning sidestilles med gifte par, på betingelse af, at familien allerede var dannet i hjemlandet; hans mindreårige ugifte barn på under 18 år, uanset slægtskabsforholdet mellem dem, eller en person, han er værge for; hans far, mor eller værge, hvis asylansøgeren selv er et ugift mindreårigt barn under 18 år; i givet fald andre personer, som han er i slægt med, og som boede i samme husstand i hjemlandet, hvis en af de pågældende personer er afhængig af den anden
- j) "opholdstilladelse": enhver tilladelse udstedt af en medlemsstats myndigheder, hvorefter en tredjelandstatsborger kan opholde sig på medlemsstatens område, herunder de dokumenter, som beviser, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område som led i en ordning for midlertidig beskyttelse eller indtil de omstændigheder, som hindrer, at en afgørelse om udsendelse kan gennemføres, ikke længere eksisterer, bortset fra visa og tilladelser til at blive i landet udstedt under behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse eller asyl
- k) "visum": en tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat, som kræves i forbindelse med transit eller indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat eller i flere medlemsstater. Visummets art vurderes ud fra følgende definitioner:
 - i) "visum til længerevarende ophold": en tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat, som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat på over tre måneders varighed
 - ii) "visum til kortvarigt ophold": en tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat, som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat på højst tre måneders varighed
 - iii) "transitvisum": en tilladelse eller afgørelse fra en medlemsstat, som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på transit gennem denne medlemsstats eller flere medlemsstaters områder bortset fra lufthavnstransit
 - iv) "lufthavnstransitvisum": en tilladelse eller afgørelse, som giver den transitvisumpligtige tredjelandstatsborger ret til, under en mellemlanding eller overførsel mellem to delstrækninger af en international flyvning, at opholde sig i en lufthavns internationale transitområde, men ikke giver ret til indrejse på den pågældende medlemsstats område.

KAPITEL II

Almindelige principper

Artikel 3

1. En asylansøgning behandles af en enkelt medlemsstat. Behandlingen foretages af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.
2. Denne ansøgning behandles af den ansvarlige medlemsstat i overensstemmelse med [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus].
3. Uanset stk. 1 kan hver medlemsstat behandle en asylansøgning, som den får forelagt af en tredjelandstatsborger, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning. I så fald bliver denne stat den ansvarlige stat som omhandlet i denne forordning og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar. I givet fald underretter den den medlemsstat, der tidligere var ansvarlig, den medlemsstat, der gennemfører en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der har modtaget en anmodning om overtagelse eller tilbagetagelse.

Asylansøgeren underrettes skriftligt om, hvornår behandlingen af hans ansøgning begynder.

Artikel 4

1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter denne forordning, indledes, så snart en asylansøgning indgives for første gang i en medlemsstat.
2. En asylansøgning betragtes som indgivet fra det tidspunkt, hvor en af asylansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne optaget rapport foreligger for den pågældende medlemsstats myndigheder. I tilfælde, hvor der ikke foreligger en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigtserklæring og optagelsen af en rapport være så kort som muligt.
3. Det forhold, at en korrekt indgivet asylansøgning frafaldes og erstattes med en ansøgning om beskyttelse på et andet grundlag end Genève-konventionen, hindrer ikke, at proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, videreføres.
4. Ved anvendelsen af denne forordning er situationen for et mindreårigt barn, der ledsager asylansøgeren, og som falder ind under definitionen af familiemedlem i artikel 2, litra i), uadskillelig fra situationen for barnets forælder eller værge og henhører under den medlemsstats ansvar, som er ansvarlig for behandlingen af

asylansøgningen fra den pågældende forælder eller værge, selv når den mindreårige ikke har indgivet en selvstændig asylansøgning.

5. Når en asylansøgning indgives til de kompetente myndigheder i en medlemsstat af en ansøger, der befinder sig på en anden medlemsstats område, påhviler afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, den medlemsstat, på hvis område asylansøgeren befinder sig. Denne medlemsstat underrettes straks af den medlemsstat, der har modtaget asylansøgningen, og betragtes derefter i forbindelse med denne forordning som den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.

Ansøgeren underrettes skriftligt om videresendelsen af ansøgningen og om datoen herfor.

6. Den medlemsstat, som asylansøgningen er indgivet til, skal på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, for at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, tilbagetage en ansøger, der befinder sig i en anden medlemsstat og dér har indgivet en ny asylansøgning efter at have frafaldet sin ansøgning under proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig.

Denne forpligtelse ophører, hvis asylansøgeren i mellemtiden har forladt medlemsstaternes område i en periode på mindst tre måneder eller af en medlemsstat har fået udstedt en opholdstilladelse.

KAPITEL III

Kriteriernes rækkefølge

Artikel 5

1. De kriterier til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, som er fastsat i dette kapitel, finder anvendelse i den anførte rækkefølge.
2. Afgørelsen af, hvilken stat der er ansvarlig efter kriterierne, sker på grundlag af den situation, der eksisterede, da asylansøgeren for første gang indgav sin ansøgning til en medlemsstat.

Artikel 6

Er asylansøgeren en uledsaget mindreårig, er den medlemsstat, hvor et medlem af hans familie, der kan tage ansvaret for ham, befinder sig, ansvarlig, hvis dette stemmer overens med barnets tarv.

Artikel 7

Har et medlem af asylansøgerens familie fået tilladelse til at opholde sig som flygtning i en medlemsstat, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, hvis de pågældende ønsker det.

Artikel 8

1. Har asylansøgeren et familiemedlem, hvis asylansøgning er under behandling i en medlemsstat under en normalprocedure, jf. [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus], og har den myndighed, der er ansvarlig for fastsættelsen af flygtningestatus som omhandlet i direktivet, endnu ikke truffet afgørelse om ansøgningen, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, hvis de pågældende ønsker det.
2. Er asylansøgningen fra familiemedlemmet genstand for en indledende undersøgelsesprocedure, jf. [Rådets] direktiv .../.../EF [om minimumsstandarder for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af flygtningestatus], når den medlemsstat, på hvis område den pågældende befinder sig, kontaktes af den medlemsstat, som gennemfører proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, underretter den anmodende medlemsstat den anmodende stat i et foreløbigt svar inden for en frist på højst to uger. Den medlemsstat, hvor familiemedlemmet befinder sig, underretter straks den anmodende medlemsstat om resultatet af den indledende undersøgelsesprocedure. Hvis ansøgningen fra familiemedlemmet accepteres til behandling efter normalproceduren, finder stk. 1 anvendelse.

Artikel 9

1. Er ansøgeren i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, er den medlemsstat, der har udstedt denne, ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.
2. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt visum, er den medlemsstat, der har udstedt dette, ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, undtagen hvis det pågældende visum er udstedt efter fuldmagt fra eller med skriftlig tilladelse af en anden medlemsstat. I så fald er det sidstnævnte medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Når en medlemsstat, navnlig af sikkerhedshensyn, forud hører den centrale myndighed i en anden medlemsstat, udgør dennes svar på høringsen ikke en skriftlig tilladelse i henhold til denne bestemmelse.
3. Er asylansøgeren i besiddelse af flere gyldige opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, er følgende medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen:
 - a) den stat, der har udstedt den opholdstilladelse, som giver ret til det længste ophold, eller hvis opholdstilladelserne giver ret til ophold af samme varighed, den stat, som har udstedt den opholdstilladelse, der udløber senest
 - b) den stat, som har udstedt det visum, der udløber senest, når de forskellige visa er af samme art
 - c) i tilfælde af visa af forskellig art, den stat, der har udstedt det visum, som har den længste varighed, eller i tilfælde af samme varighed den stat, som har udstedt det visum, der udløber senest.

4. Er asylansøgeren kun i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der har været forældet i under to år, eller et eller flere visa, der har været forældet i under seks måneder, og hvormed han faktisk har kunnet rejse ind på en medlemsstats område, finder stk. 1, 2 og 3 anvendelse, så længe ansøgeren ikke har forladt medlemsstaternes områder.

Når asylansøgeren er i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der har været forældet i over to år, eller et eller flere visa, der har været forældet i over seks måneder, og hvormed han faktisk har kunnet rejse ind på en medlemsstats område, og han ikke har forladt medlemsstaternes områder, er den medlemsstat, i hvilken ansøgningen er indgivet, ansvarlig.

5. Det forhold, at opholdstilladelsen eller visummet er udstedt på grundlag af en fiktiv eller påtaget identitet eller ved fremlæggelse af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, er ikke til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet. Den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet, er dog ikke ansvarlig, hvis den kan fastslå, at der er begået svig, efter at dokumentet er udstedt.

Artikel 10

Har en asylansøger ulovligt overskredet grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen fra en stat, der ikke er medlem af Den Europæiske Union, og kan det påvises, at den pågældende er indrejst i denne medlemsstat, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Denne stats ansvar ophører imidlertid, hvis det kan påvises, at asylansøgeren har opholdt sig i den medlemsstat, hvor han har indgivet sin ansøgning, i mindst seks måneder forud for indgivelsen af ansøgningen. I så fald er sidstnævnte stat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Artikel 11

1. Ansvaret for behandlingen af en asylansøgning fra en visumfritaget tredjelandstatsborger påhviler den medlemsstat, hvor han indgiver sin ansøgning.
2. Indgives asylansøgningen under transit i en lufthavn i en medlemsstat af en tredjelandstatsborger, hvis endelige bestemmelsessted ligger i et tredjeland, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Artikel 12

En medlemsstat, der bevidst har tolereret tredjelandstatsborgerens ulovlige tilstedeværelse på sit område i en periode på over to måneder, er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Artikel 13

Kan det påvises, at tredjelandstatsborgeren i mindst seks måneder har opholdt sig ulovligt på en medlemsstats område, er denne stat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Dette ansvar ophører, hvis ansøgeren på et senere tidspunkt i seks måneder eller mere har opholdt sig ulovligt på en anden medlemsstats område, eller hvis han har forladt medlemsstaternes områder i en periode på over tre måneder.

Artikel 14

Kan det ikke afgøres på grundlag af kriterierne i denne forordning, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, er det den første medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til, der er ansvarlig for behandlingen.

Artikel 15

Indgiver flere medlemmer af en familie en asylansøgning i samme medlemsstat på samme tidspunkt eller på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet, og ville anvendelsen af kriterierne i denne forordning medføre, at de ville blive adskilt, baseres afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på følgende bestemmelser:

- a) den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for behandlingen af det største antal ansøgninger, er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningerne fra alle medlemmerne af familien
- b) hvis litra a) ikke kan anvendes, er den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen fra det ældste medlem af familien, ansvarlig.

KAPITEL IV

Humanitær klausul

Artikel 16

1. Enhver medlemsstat kan, selv om den ikke er ansvarlig for behandlingen efter kriterierne i denne forordning, af humanitære grunde, navnlig af familiemæssige eller kulturelle hensyn, behandle en asylansøgning på begæring af en anden medlemsstat under forudsætning af, at asylansøgeren samtykker. I de tilfælde, der ikke er omfattet af denne forordning, betragter medlemsstaterne situationer, hvor en af de berørte personer er afhængig af hjælp fra den anden på grund af graviditet eller fødsel eller på grund af den pågældendes sundhedstilstand eller høje alder, som tilstrækkelig begrundelse for, at asylansøgeren familiesammenføres midlertidigt i præasylfasen med et medlem af hans familie, som befinder sig på en af medlemsstaternes område.

Giver den medlemsstat, som modtager anmodningen, tilsagn om at behandle asylansøgningen, overgår ansvaret for behandlingen af ansøgningen til denne stat.

2. Betingelserne og procedurerne for gennemførelse af denne artikel, herunder i givet fald forligsprocedurer til bilæggelse af uoverensstemmelser mellem medlemsstaterne om nødvendigheden af at familiesammenføre de pågældende midlertidigt i præasylfasen eller om, hvor sammenføringen skal ske, vedtages efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

KAPITEL V

Overtagelse og tilbagetagelse

Artikel 17

1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, er forpligtet til:
 - a) på de betingelser, der er fastsat i artikel 18-20, at overtage en asylansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat
 - b) at afslutte behandlingen af asylansøgningen
 - c) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det
 - d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, at tilbagetage en asylansøger, der har frafaldet sin ansøgning under behandlingen af den, og som har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat
 - e) på de betingelser, der er fastsat i artikel 21, at tilbagetage en tredjelandstatsborger, hvis ansøgning den har meddelt afslag på, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.
2. Udsteder en medlemsstat en opholdstilladelse til en asylansøger, overgår de forpligtelser, der er nævnt i stk. 1, til den.
3. Hvis det kan påvises, at asylansøgeren har opholdt sig i mindst seks måneder i en medlemsstat, overgår de forpligtelser, der er nævnt i stk. 1, til denne medlemsstat.
4. De forpligtelser, der er nævnt i stk. 1, ophører, hvis tredjelandstatsborgeren har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, medmindre tredjelandstatsborgeren har en gyldig opholdstilladelse, som er udstedt af den ansvarlige medlemsstat.
5. De forpligtelser, der er nævnt i stk. 1, litra d) og e), ophører ligeledes, så snart den stat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, som følge af frafald af eller afslag på asylansøgningen har truffet og faktisk iværksat de nødvendige foranstaltninger for, at tredjelandstatsborgeren kan vende tilbage til sit hjemland eller et andet land, som han lovligt kan indrejse i.

Artikel 18

1. Den medlemsstat, som en asylansøgning indgives til, og som mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan snarest muligt og i hvert fald inden for en frist på 65 arbejdsdage efter, at asylansøgningen er indgivet, jf. artikel 4, stk. 2, anmode sidstnævnte medlemsstat om at overtage asylansøgeren.

Fremsættes der ikke anmodning om overtagelse inden for fristen på 65 arbejdsdage, påhviler ansvaret for behandlingen af asylansøgningen den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.

2. Anmodningen om overtagelse skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den anmodede medlemsstat kan verificere, at den er ansvarlig efter kriterierne i denne forordning.

Reglerne om udfærdigelse og fremsendelse af anmodninger vedtages efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

3. Den anmodende medlemsstat kan anmode om et hurtigt svar i de tilfælde, hvor asylansøgningen er indgivet som følge af afslag på indrejse eller ophold, anholdelse for ulovligt ophold eller forkyndelse eller gennemførelse af en udsendelsesforanstaltning, og hvor asylansøgeren er frihedsberøvet. Anmodningen skal indeholde oplysninger om de retlige og faktiske grunde til, at et hurtigt svar er nødvendigt, og den ønskede frist for besvarelse.
4. Ansøgeren underrettes straks på et sprog, han forstår, om, at der er sendt en anmodning om overtagelse til en anden medlemsstat, og om de relevante tidsfrister.

Artikel 19

1. Den anmodede medlemsstat foretager de nødvendige verifikationer, bl.a. i sine registre, og skal tage stilling til anmodningen om overtagelse senest en måned efter forelæggelsen af anmodningen. Hvis der ikke foreligger formelle beviser, accepterer den anmodede medlemsstat, at den er ansvarlig, hvis der foreligger en række samstemmende indicier, som gør det muligt med rimelig sandsynlighed at fastslå, at ansvaret påhviler den.

Listen over beviser og indicier og reglerne om fortolkning heraf vedtages efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

2. Har den anmodende stat anmodet om et hurtigt svar, gør den anmodede stat alt, hvad den kan, for at svare inden for den ønskede frist. Hvis dette ikke er muligt, meddeler den inden fristens udløb den anmodende stat, hvornår den vil være i stand til at give et endeligt svar.
3. Hvis der ikke er givet svar på anmodningen om overtagelse ved udløbet af den frist på en måned, der er fastsat i stk. 1, anses den for at være accepteret.

Artikel 20

1. Når den anmodede stat accepterer overtagelsen, meddeler den stat, hvor asylansøgningen er indgivet, inden for en frist på højst 15 arbejdsdage at regne fra modtagelsen af svaret fra den ansvarlige stat ansøgeren en samlet afgørelse om, at hans ansøgning ikke kan behandles i den pågældende medlemsstat, og at han overføres til den ansvarlige stat.
2. Den afgørelse, der er nævnt i stk. 1, begrundes. Den ledsages af oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger

om, hvor og hvornår ansøgeren skal give møde, hvis han selv tager til den ansvarlige stat. Den kan prøves ved domstolene. Domstolsprøvelse har ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen.

3. Overførslen af ansøgeren fra den medlemsstat, hvor asylansøgningen blev indgivet, til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med medlemsstatens nationale lovgivning efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er materielt muligt, og senest seks måneder efter, at anmodningen om tilbagetagelse er accepteret.

Om nødvendigt udsteder den anmodende medlemsstat et laissez-passer til asylansøgeren, der er udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter alt efter omstændighederne den anmodende medlemsstat om, at asylansøgeren er vel ankommet, eller at han ikke har givet møde inden for den fastsatte frist.

4. Hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på seks måneder, påhviler ansvaret den medlemsstat, hvor asylansøgningen blev indgivet.
5. Der kan vedtages yderligere regler om gennemførelsen af overførslerne efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

Artikel 21

1. Tilbagetagelse af en asylansøger i henhold til artikel 4, stk. 6, og artikel 17, stk. 1, litra c), d) og e), foregår efter følgende regler:
 - a) anmodningen om tilbagetagelse skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den anmodede stat kan verificere, at den er ansvarlig
 - b) den stat, der anmodes om tilbagetagelse, skal foretage de nødvendige verifikationer og give svar på anmodningen senest otte dage efter forelæggelsen af anmodningen
 - c) i undtagelsestilfælde kan den anmodede medlemsstat inden udløbet af fristen på otte dage give et foreløbigt svar med angivelse af en tidsfrist for, hvornår den giver sit endelige svar. Sidstnævnte frist skal være så kort som muligt og kan under ingen omstændigheder overstige 14 dage at regne fra fremsendelsen af det foreløbige svar
 - d) hvis den medlemsstat, der har modtaget en anmodning, ikke meddeler sin afgørelse inden for den frist på otte dage, der er fastsat i litra b), eller den frist på 14 dage, der er fastsat i litra c), anses den for at have accepteret tilbagetagelsen af asylansøgeren
 - e) den stat, der accepterer tilbagetagelsen, skal lade asylansøgeren indrejse på sit område igen. Overførslen sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale lovgivning efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er materielt muligt, og senest seks måneder efter, at anmodningen om tilbagetagelse er accepteret

- f) den anmodende stat meddeler asylansøgeren afgørelsen om, at han tilbagetages af den ansvarlige medlemsstat, inden for en frist, der ikke overstiger 15 arbejdsdage at regne fra modtagelsen af svaret fra den ansvarlige stat. Afgørelsen begrundes. Den ledsages af oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal give møde, hvis han selv tager til den ansvarlige stat. Den kan prøves ved domstolene. Domstolsprøvelse har ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen.

Om nødvendigt udsteder den anmodende medlemsstat et laissez-passer til asylansøgeren, der er udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter alt efter omstændighederne den anmodende stat om, at asylansøgeren er vel ankommet, eller at han ikke har givet møde inden for den fastsatte frist.

2. Hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på seks måneder, fritages den ansvarlige stat fra sin tilbagetagelsespligt, og ansvaret overføres til den anmodende stat.
3. Reglerne om beviser og indicier og fortolkningen heraf samt om udfærdigelse og fremsendelse af anmodninger vedtages efter proceduren i artikel 29, stk. 2.
4. Der kan vedtages yderligere regler om gennemførelsen af overførslerne efter proceduren i artikel 29, stk. 2.

KAPITEL VI

Administrativt samarbejde

Artikel 22

1. Medlemsstaterne meddeler enhver medlemsstat, der anmoder herom, personoplysninger om asylansøgeren, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere end, hvad der kræves for:
 - a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen
 - b) at behandle asylansøgningen
 - c) at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.
2. De oplysninger, der er nævnt i stk. 1, må kun vedrøre:
 - a) asylansøgerens og dennes eventuelle familiemedlemmers identitet (efternavn, fornavn, evt. tidligere navn, kaldenavn eller pseudonym, (nuværende og tidligere) nationalitet, fødselsdato og fødested)

- b) identitetspapirer og rejседokumenter (referencenumre, gyldighedsperiode, udstedelsesdato, udstedende myndighed, udstedelsessted osv.)
 - c) øvrige oplysninger, der er nødvendige for fastslåelsen af ansøgerens identitet, herunder fingeraftryk, der behandles efter bestemmelserne i forordning (EF) nr. 2725/2000
 - d) opholdssteder og rejseruter
 - e) opholdstilladelser eller visa udstedt af en medlemsstat
 - f) stedet, hvor ansøgningen er indgivet
 - g) dato for en eventuel indgivelse af en tidligere asylansøgning, dato for indgivelse af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og eventuelt indholdet af den trufne afgørelse.
3. Den ansvarlige medlemsstat kan desuden, når det er nødvendigt for behandlingen af asylansøgningen, anmode en anden medlemsstat om at meddele de grunde, som asylansøgeren har fremført for sin ansøgning, og i givet fald grundene til statens afgørelse i sagen. Den adspurgte medlemsstat kan nægte at efterkomme den forelagte anmodning, hvis fremsendelsen af disse oplysninger kan skade medlemsstatens væsentlige interesser eller beskyttelsen af den pågældendes eller andres frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. Under alle omstændigheder er asylansøgerens skriftlige samtykke en betingelse for udlevering af oplysningerne.
 4. Enhver anmodning om oplysninger begrundes, og når den har til formål at kontrollere opfyldelsen af et kriterium, der kan medføre, at den adspurgte medlemsstat pålægges ansvaret, oplyser den, hvilket indicium eller hvilken detaljeret og verificerbar oplysning i ansøgerens erklæringer den er baseret på.
 5. Den adspurgte medlemsstat skal svare inden for en frist på en måned. Når der er særlige vanskeligheder, kan den adspurgte medlemsstat inden for en frist, der ikke overstiger to uger, give et foreløbigt svar med angivelse af en tidsfrist for, hvornår der kan gives et endeligt svar. Sidstnævnte frist skal være så kort som muligt og kan under ingen omstændigheder overstige seks uger. Hvis der ved de undersøgelser, som foretages af den adspurgte medlemsstat, der har udnyttet muligheden for at fremsende et foreløbigt svar, fremkommer oplysninger, der kan medføre, at den pålægges ansvaret, kan denne stat ikke påberåbe sig en overskridelse af den frist, der er fastsat i artikel 18, stk. 1, som begrundelse for at nægte at efterkomme en anmodning om overtagelse.
 6. Udvekslingen af oplysninger sker på foranledning af en medlemsstat og kan kun finde sted mellem myndigheder, som hver medlemsstat har udpeget og meddelt Kommissionen, der informerer de andre medlemsstater herom.
 7. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er nævnt i stk. 1. De må alt efter deres art og den modtagende myndigheds kompetence kun meddeles de myndigheder og retsinstanser i hver medlemsstat, der har til opgave:
 - a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen

- b) at behandle asylansøgningen
 - c) at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.
8. Den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, påser, at de er korrekte og ajourførte. Viser det sig, at den pågældende medlemsstat har meddelt urigtige oplysninger eller oplysninger, som ikke burde have været meddelt, underrettes modtagermedlemsstaterne straks herom. De skal berigtige eller slette disse oplysninger.
9. Asylansøgeren har ret til efter anmodning at blive gjort bekendt med de behandlede oplysninger om ham.
- Konstaterer han, at disse oplysninger er behandlet under overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning eller direktiv 95/46/EF, navnlig hvis de er ufuldstændige eller urigtige, har han ret til at kræve, at de berigtiges, slettes eller blokeres.
- Den myndighed, der berigtiger, sletter eller blokerer oplysningerne, underretter alt efter omstændighederne den stat, der har fremsendt eller modtaget oplysningerne.
10. De berørte medlemsstater registrerer enten i den pågældendes individuelle sagsakter eller i et register fremsendelsen og modtagelsen af de udvekslede oplysninger.
11. De udvekslede oplysninger opbevares ikke længere, end det er nødvendigt af hensyn til formålet med deres udveksling.
12. Hvis oplysningerne hverken behandles ved hjælp af edb eller er eller vil blive indeholdt i et register, skal hver medlemsstat træffe passende foranstaltninger med henblik på overholdelsen af denne artikel ved effektiv kontrol.

Artikel 23

Medlemsstaterne sørger for, at de tjenester, der har ansvaret for gennemførelsen af de forpligtelser, der følger af denne forordning, råder over de ressourcer, der er nødvendige for opfyldelsen af deres opgaver, herunder besvarelsen af anmodninger om oplysninger, overtagelse og tilbagetagelse inden for de fastsatte frister.

Artikel 24

1. Medlemsstaterne kan indbyrdes indgå bilaterale administrative aftaler om de nærmere regler for gennemførelsen af denne forordning for at lette gennemførelsen og gøre den mere effektiv. Disse aftaler kan vedrøre:
- a) udveksling af forbindelsesofficerer
 - b) forenkling af procedurerne og nedbringelse af fristerne for fremsendelse og behandling af anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse
 - c) en procedure til rationalisering af overførslerne, der gør det muligt ved udløbet af en nærmere aftalt periode, der ikke må overstige en måned, kun at foretage det antal overførsler, som en medlemsstat skylder en anden

medlemsstat, når der er givet afkald på de overtagelser, der ophæver hinanden, jf. dog artikel 6, 7, 8, 15 og 16. Enhver aftale vedrørende rationalisering af overførslerne skal indeholde oplysninger om, ud fra hvilke kriterier det besluttes at gennemføre eller give afkald på at gennemføre overførslen af de pågældende asylansøgere.

2. Kommissionen underrettes om de aftaler, der er nævnt i stk. 1. Den godkender de aftaler, der er nævnt i litra b) og c), efter at have kontrolleret, at de ikke strider mod bestemmelserne i denne forordning.

KAPITEL VII

Overgangsbestemmelser og afsluttende bestemmelser

Artikel 25

1. Denne forordning træder i stedet for konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, der blev underskrevet i Dublin den 15. juni 1990.
2. For at sikre kontinuiteten i bestemmelserne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, når asylansøgningen er indgivet efter den dato, der er nævnt i artikel 31, stk. 2, tages der dog hensyn til de forhold, der kan medføre, at en medlemsstat er ansvarlig i medfør af bestemmelserne i denne forordning, selv om de ligger forud for denne dato.
3. Når der i Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 henvises til Dublin-konventionen, forstås denne henvisning som en henvisning til denne forordning.

Artikel 26

Bestemmelserne i denne forordning finder for Den Franske Republiks vedkommende kun anvendelse på Den Franske Republiks europæiske område.

Artikel 27

Medlemsstaterne anvender bestemmelserne i denne forordning på asylansøgere uden forskelsbehandling på grund af køn, race, farve, nationalitet eller hjemland, etnisk eller social oprindelse, genetiske anlæg, sprog, religion eller tro, politiske eller andre anskuelser, tilhørsforhold til et nationalt mindretal, formueforhold, fødsel, handicap, alder eller seksuel orientering.

Artikel 28

Medlemsstaterne fastsætter de sanktioner, der skal anvendes i tilfælde af overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning, og træffer enhver fornøden foranstaltning til at sikre

deres iværksættelse. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Artikel 29

1. Kommissionen bistås af et udvalg bestående af repræsentanter for medlemsstaterne og med Kommissionens repræsentant som formand.
2. Når der henvises til dette stykke, finder forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/468/EF anvendelse under overholdelse af bestemmelserne i afgørelsens artikel 7.
3. Den frist, der er anført i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til tre måneder.

Artikel 30

Senest tre år efter den dato, der er anført i artikel 31, stk. 1, aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning og foreslår i givet fald de nødvendige ændringer. Medlemsstaterne sender senest seks måneder inden denne dato Kommissionen alle oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne rapport.

Efter at have fremlagt den nævnte rapport aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning, samtidig med at den fremlægger de rapporter om anvendelsen af Eurodac, der er nævnt i artikel 24, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2725/2000.

Artikel 31

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den finder anvendelse på asylansøgninger, der indgives fra og med den første dag i den sjette måned efter forordningens ikrafttræden. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet inden denne dato, sker efter kriterierne i Dublin-konventionen.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den .

*På Rådets vegne
Formand*

FINANSIERINGSOVERSIGT

1. FORANSTALTNINGENS BETEGNELSE

Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne.

2. BUDGETPOST

A - 7031

3. RETSGRUNDLAG

EF-traktatens artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra a).

4. BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGEN

4.1 Foranstaltningens generelle formål

Afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne.

4.2 Foranstaltningens varighed og nærmere bestemmelser for dens forlængelse/fornyelse

Uden tidsbegrænsning.

5. KLASSIFIKATION AF UDGIFTERNE/INDTÆGTERNE

5.1 IOU

5.2 IOB

5.3 Indtægtstype

Ikke relevant.

6. UDGIFTERNES/INDTÆGTERNES ART

Ikke relevant.

7. FINANSIELLE VIRKNINGER

Administrative foranstaltninger, der følger af nedsættelsen af et forskriftsudvalg.

8. FORHOLDSREGLER MOD SVIG

Ikke relevant.

9. OPLYSNINGER OM COST/EFFECTIVENESS

9.1 Specifikke og kvantificerbare mål, målgruppe

Ikke relevant.

9.2 Begrundelse for foranstaltningen

Ikke relevant.

9.3 Overvågning og evaluering af foranstaltningen

Ikke relevant.

10. UDGIFTER TIL ADMINISTRATION (DEL A, SEKTION III, I DET ALMINDELIGE BUDGET)

Den faktiske afsættelse af de nødvendige administrative ressourcer sker ved Kommissionens årlige afgørelse om ressourcefordeling, bl.a. under hensyntagen til antallet af ansatte og de supplerende beløb, der måtte være tildelt af budgetmyndigheden.

10.1 Indvirkningen på antallet af stillinger

Ingen.

10.2 De supplerende menneskelige ressourcers samlede finansielle indvirkning

Ingen.

10.3 Forøgelse af andre driftsudgifter som følge af foranstaltningen, navnlig udgifter til møder i ekspertudvalg og -grupper

(EUR)

Konto (nr. og tekst)	Beløb	Beregning
A – 7031		Forskriftsudvalg, der mødes tre gange om året fra vedtagelsen af forordningen. Endagsmøder med repræsentanterne for medlemsstaterne. Gennemsnitlige omkostninger pr. møde: 650 EUR 650 EUR x 15 repræsentanter = 9 750 EUR
I alt	29 250 EUR	

De udgifter vedrørende budgetpost A-7030, der optræder under punkt 10.3, skal dækkes af de generelle bevillinger, der er afsat til Generaldirektoratet for Retlige og Indre Anliggender.